

I WILL DIE... AS WILL YOU
CARLOS AIRES

17.12.2022-11.02.2023
Zilberman Istanbul

I will die as you did, my dear Stephane Ackermann.
"Her canli ölümü tadacaktır" (Every soul will taste death)
Carlos Aires

Contents | İindegiler

- 7 *I will die... As will you*
Introduction: T. Melis Golar
- 10 *Ben leceđim... Sen de*
Giriş: T. Melis Golar
- 36 **Short Stories | Kısa Hikayeler**
Ulya Soley
- 36 **Il Mondo | Dnya**
- 39 **Lesson of Darkness | Karanlığın Dersi**
- 42 **Gravestones | Mezar Taşları**
- 48 **Heroes | Kahramanlar**
- 49 **Exvoto**
- 60 **I will die | leceđim**
- 64 **After I'm Gone | Ben Gidince**
- 71 ***A Golden Race of Mortal Men***
Pía Ogea
- 75 ***lmllerin Altın ağı***
Pía Ogea
- 83 **CV Carlos Aires**
- 86 **Biographies of the authors**
Yazar Biyografileri

I will die... As will you

Introduction by T. Melis Golar

Carlos Aires portrays contemporary catastrophes occurring in various countries by bringing them to the forefront through prominent historical or anonymous figures while rendering the societal issues through his contemporary narrative. He deals with different representations of power from all around the world with his cynical approach. His works comprise duality that holds a wicked but passionate, complex but playful universe. He merges the understanding of tradition with popular culture and constructs a vision for the future. Even though his artworks try to create an aesthetically pleasing visual experience, at the same time, they embody a stark and heterodox conceptual framework.

In *I will die... As will you*, Aires points to the reckless act of human destruction of the planet, careless of the fact that it simultaneously creates its own death. He blends the most natural dichotomies - love and hatred, enmity and friendship, war and peace, pleasure and pain, so-called sharply contradictory feelings and phenomena - through current and historical stories. Aires is examining the delicate times humankind is going through. However, in this landscape of apocalyptic overtones, the human being's insistence on denying death, especially one's own death, is striking. Within this frame of mind, with a contemporary take on the "Carpe Diem" motto, the artist suggests celebrating life with all the malice it holds.

The artist shares a series of incidents from human history, in which he points at the contradictory aspects of these moments. He seeks ways to convey his narrative on culture, emotion and aesthetics, sometimes with a piece of music, sometimes through a political event that left its mark on history, and sometimes through a well-known work of art. While reinterpreting global and political issues like epidemics, series of wars, ecological and energy crises, he integrates one's relationship with death with pleasure and humor through an ironic language.

Il Mondo, the installation that welcomes the viewers to the gallery space, fixes pieces of sculptures from art history to the ceiling and the floor with shoring props. In this installation, Aires incorporates fragments of mythologies and stories in art history; David's arm, Aphrodite's and Apollo's heads, a wing symbolizing freedom and victory, and a rearing foot of a horse. The shoring props used in constructing buildings, determining the spatial boundaries and forming the structure are disconnected from their original function to find a new one. The limbs of famous sculptures are scattered around the gallery space. The works that encapsulate human history, imply an end that has come and remind the viewers of the will to reach eternity, which stands face-to-face with the invincible power of death. The artist points out the limits of any given moment while redrawing the borders of the gallery space, pushing the ends and limits of the domination over objects and ideas.

As one passes through *Il Mondo*, smirking mouths appear on the walls of the gallery. These grins, belonging to political or popular figures appear through

marble plates, named *Gravestones*, playfully unveiling the darkness that smiles try to cover. This smile, which accompanies the deceptive discourses of political figures, is an attempt to hide the destructiveness of the decisions made, implying they are for the “benefit” of the people. White shiny teeth, a nervous but confident mouth accompanied by smirks that cover dark decisions are carved onto a marble plate along with the mentioned political statements. Opposing the impermanent nature of sayings, they become permanent on the gravestone.

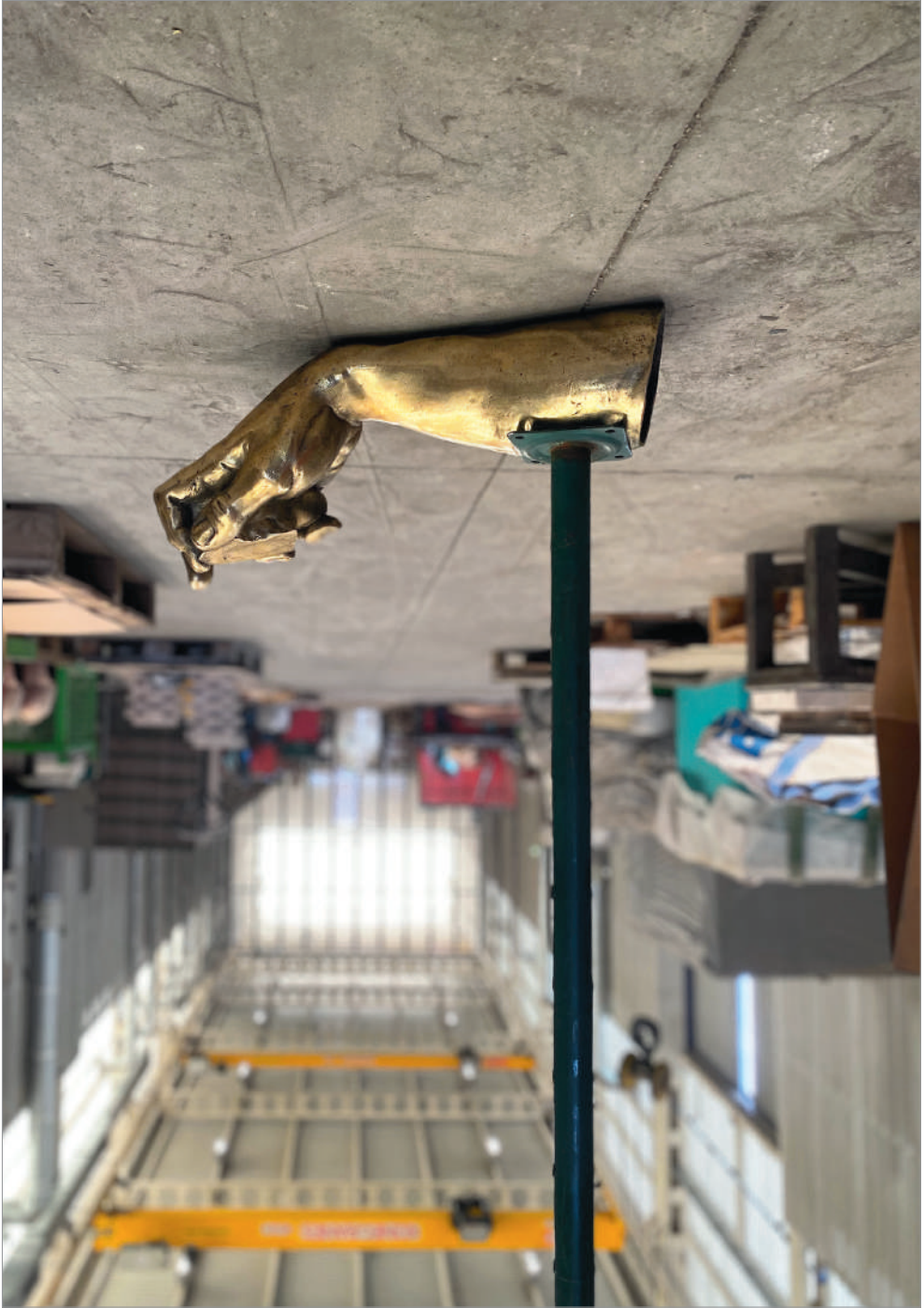
Referencing art history and religion, Aires creates reinterpretations of the past and present, aiming to reveal similarities in-between. This approach is particularly evident in two works: *Lesson of Darkness* and *Heroes*. The artist associates *Lesson of Darkness* with the litany, *the Book of Lamentations from the Tanakh*, composed by François Couperin in 1714, and is also influenced by Andy Warhol's series, *Death and Catastrophe*, which features photographs shared by the media of car and plane crashes, suicides, crimes and criminals, unnamed victims, and other tragic events happened between 1962 and 1965. A series that depict the dark side of the American Dream. In this five-panel collage, Aires devotes an elegy to humans, who live apathetic of mortality. In *Heroes*, on the other hand, he features three crowns casted from gold-plated bronze that have become symbols of power from different eras in history; the first one is with laurel leaves reminiscing ancient Roman history, the second, an arrangement made from razor wires used in separating land borders, and lastly Jesus' crown of thorns, which has become the symbol of Christianity. A trinity representing the suffering humanity had to endure in order to achieve victory.

I will die, the piece that the exhibition is named after, points at Aires' series where he manipulates real banknotes. Collected from the 30 richest countries in the world (according to GDP) in 2019, the artist shows cut pieces of original banknotes repeating the sentence *I will die* over and over again using different pronouns and verb conjugations. Money, a piece of paper, can be seen as the most important cause of world's disasters. The artist turns money, capitalism's tool of power and control, back to its origins: a piece of paper, as he transforms it into a medium that serves artistic purpose.

Music holds a significant place in Aires' life, to the extent where it takes an autobiographical form in *After I'm Gone*. The wooden box elevated on two golden braces carries the artist's own coffin that has been brought to almost all of his exhibitions since 2011. Aires engraves the lyrics of a song into the box. An infrared camera records the lyrics inside the box that can be followed on the screen accompanying Jimmy Scott's vocals, renowned for his powerful and high voice. This work offers a perspective that death is a natural fact and as humans are always designing their lives, why shouldn't the artist design his own death?

I will die... As will you presents an analogy of the last hundred years of human material culture, fetishisms, cultural and historical heritage and the different connections built with symbols, objects, documents, monuments and signs to legitimize our worldly understanding. The exhibition aims to present the realities of life with all its contradictions and obscurities while talking about death, not as an act of pessimism or morbidity.

Ben öleceğim... Sen de

Giriş | T. Melis Golar

Carlos Aires, küresel çapta meydana gelen güncel felaketleri, anonim veya popüler tarihi şahsiyetler üzerinden ön plana çıkararak; toplumsal meseleleri çağdaş anlatısıyla işler. Sorgulayan bir yaklaşımla dünyanın farklı alanlarındaki güç temsilini ele alır. Yapıtları, kötücül ama tutkulu, karmaşık fakat eğlenceli bir evrenin ikiliğini içerir. Geleneksel anlayışı popüler kültürle harmanlayarak, geleceğe yönelik bir vizyonu yapılandırır. Yapıtları uzaktan bakıldığında estetiği ön plana çıkaran bir form sunsa da sert ve düzene karşı, aykırı bir kavramsallıktadır.

Aşk-nefret, düşmanlık-arkadaşlık, savaş-barış, haz-acı gibi birbirlerinin zıttı his ve olguları günümüz ve tarihi hikayeleriyle harmanlayan Carlos Aires; *I will die... As will you* sergisi ile aynı zamanda insanın kendi ölümünü düşünmeden etrafındaki her şeyi yok etmesine işaret ediyor. Aires sergide, insanlığın bugün içinden geçmekte olduğu hassas anlara göz atıyor. Tüm bu apokaliptik imalar manzarasında insanın ölümünü inkâr etmedeki ısrarı dikkat çekici hale geliyor. Bu çerçevede sanatçı "Carpe diem" (Anı yakala) fikrini güncel bir yorumla ortaya koyarak; yaşamı tüm olumsuzluklarıyla kabul ederek kutlamaya davet ediyor.

Sanatçı, sergide üretilen temsiller ve bunların birbirleriyle çelişen yönlerine işaret ettiği insanlık tarihine dair bir dizi vizyonu paylaşıyor. Anlatısını kültür, duygu ve estetik üzerinden kurgularken, kimi zaman bir müzik parçasıyla, kimi zaman tarihe damga vuran bir siyasi olayla, bazen de tanınmış bir sanat yapıtı yoluyla aktarmanın biçimlerini arıyor. Son dönemde tüm dünyanın deneyimlediği bir dizi savaş, salgın, ekoloji ve enerji krizi gibi güncel ve politik meseleleri ironik dilıyla yeniden aktarırken insanın ölümle olan ilişkisini haz, eğlence ve mizahla bütünleştiriyor.

İzleyiciyi galeri mekânında karşılayan *Il Mondo* yerleştirmesi, sanat tarihinde yer etmiş yapıtların bazı parçalarını inşaat demirleriyle tavana ve yere mihliyor. Sanat tarihindeki mit ve hikayelerin vücut bulduğu; David'in kolu, Afrodit'in ve Apollo'nun kafası, zafer ve özgürlüğün temsili olan bir kanat, bir atın şaha kalkmış ayağı gibi önemli başyapıtlardan kimi kesitleri yerleştirmesine dahil ediyor. Bina yapımında kullanılan ve yapının oluşumunda hem mekânsal sınırları belirleyen hem de strüktürü oluşturan inşaat demirlerini fonksiyonundan koparıyor. İnsanlık tarihinin bir özeti niteliğindeki bu yapıtların taşıdıkları hikayeler, Aires'in yorumuyla adeta bir sona geldiğini imâ ediyor ve ölümün alt edilmez gücü karşısında duran sonsuzluğa erişme tutkusunu hatırlatıyor. Sanatçı, yaşamın içinde bulunan acı ve tatlı her anın limitlerini, nesnelere ve fikirler üzerindeki tahakkümün sonunu ve sınırını galeri mekânının kısıtlarıyla yeniden çiziyor.

Il Mondo yerleştirmesinin ardında galeri duvarlarında sırttan ağızlar beliriyor. Bir grup politik veya popüler figürün mermer bir plakanın fonundan çıkıveren ağızlarını gösteren *Gravestones* serisi, tatlı gülümsemelerin ardına gizlenen karanlık anlatıyı esprili bir şekilde ön plana çıkarıyor. Politik figürlerin bilindik ve aldatıcı söylemlerinin eşlikçisi olan bu gülümseme halkın "faydasına" verilen kararların

tahrip ediciliğini kabul eden ve ardına gizlenmeye çalışan sahteliği anımsatır. Çapraşık koşulların üstünü cilalayan beyaz parlak dişler, gergin ve kendinden emin görünen bir ağız ve eşlikçisi yayvan sırtışlarla birlikte söz konusu siyasi söylemlerden alıntılanan cümleler mermer levhanın üzerine yazılır. Bu teşebbüs, söylemin beyhudeliği yanında mezar taşının hafızasına kazınır.

Sanat tarihi ve din temelli referansları sanatının önemli bir ilham kaynağı olarak gören Aires, işlerinde geçmişi ve bugünü yeniden yorumlayarak aralarındaki benzerlikleri ortaya koyar. Bu tavır sergide iki çalışmada bariz kılınır; *Lesson of Darkness* ve *Heroes*. François Couperin tarafından 1714'te bestelenen *Tanah'tan Ağıtlar* isimli ayine referans veren *Lesson of Darkness*, aynı zamanda, Andy Warhol'un 1962 ve 1965 yılları arasında araba ve uçak kazaları, intiharlar, suçlar ve suçlular, isimsiz kurbanlar, günlük ve trajik olayların basın fotoğraflarını kullandığı, diğer bir deyişle Amerikan rüyasının karanlık yüzünü resmeden *Ölüm ve Felaket* serisinden de büyük ölçüde etkilenir. Aires *Lesson of Darkness* vasıtasıyla nasıl yaşadığını bilmediği gibi nasıl öldüğünü de bilmeyen insanlığa ağıt yakan bu beş panelli kolaj çalışmasını üretir. *Heroes*'da ise üç farklı dönemden birer güç simgesi olan taç formunu heykel yerleştirmesine dahil eder; ilki antik Roma tarihine ait defne yapraklarından yapılmış, ikincisi sınırları ayıran jiletli tellerden aranje edilmiş, sonuncusu ise Hristiyanlığın simgesi haline gelmiş olan İsa'nın dikenli tacıdır. Bu üç imge zafer elde etmek için çekilmiş tüm ızdırapların, gücün karşılığında feda edilmiş insanlığın birer temsilidir.

Serginin ismini taşıyan *I will die*, Aires'in bir süredir orijinal banknotlarla yaptığı müdahalelerden oluşan serilerine göz kırpar. Sanatçı, 2019 yılında dünyanın en zengin 30 ülkesi (GSMH'e göre) kabul edilen yerlerden topladığı banknotları keserek oluşturduğu *I will die* çalışmasıyla bu cümleyi farklı zamir ve fil çekimleri kullanarak tekrar eder. Dünyanın tüm felaketlerinin en önemli sebebi görülebilecek olan para, bir kağıt parçasında somutlaşır. Kapitalizmin hükmünü, banknotları, bu eylem yoluyla kullanarak eleştiren sanatçı, paraya kağıt parçası işlevini yeniden kazandırarak sanatının aracı haline getirir.

Aires'in hayatında müziğin önemli bir mevcudiyeti bulunur. Öyle ki; *After I'm Gone* çalışmasında olduğu gibi çoğu zaman otobiyografik bir hal alır. Sergide altın rengine boyanmış iki inşaat demiri üzerinde yükselen kutu, sanatçının 2011 yılından bu yana sergilerine beraberinde getirdiği kendi tabutudur. Aires, ahşap kutunun içine *After I'm Gone* şarkısının sözlerini kazır. Kızılötesi kameranın tabutun içine kazınmış sözleri takip ettiği kayıda, güçlü ve farklı sesiyle tanınan Jimmy Scott'un vokali eşlik eder. Daima kendi hayatını tasarlayan insanı göz önünde bulundurarak ve ölüm olgusunun doğal bir gerçeklik olduğunu kabul ederek, sanatçı farklı bir bakış açısı sunar: insan kendi ölümünü neden tasarlamasın?

I will die... *As will you* insanın maddi kültürünün, fetişizmlerin, kültürel ve tarihi mirasın ve dünya anlayışımızı meşrulaştırmak için inşa ettiğimiz sembollerin, nesnelere, belgelerin, anıtların ve işaretlerle kurduğumuz farklı yolların, özellikle son yüzyıldaki bir analogisini sunar. Sergi ölümden bahsederken bir karamsarlık veya marazilik tavrının aksine, tüm çelişkileri ve bilinmezlikleri kabul ederek, hayatın gerçeklerini sunmayı hedefler.

Il Mondo, 2022

Site specific installation made of 3D modelled brass, showing props 3D modellenmiş pirinç heykellerden ve inşaat demirlerinden oluşan mekâna özgü yerleştirme

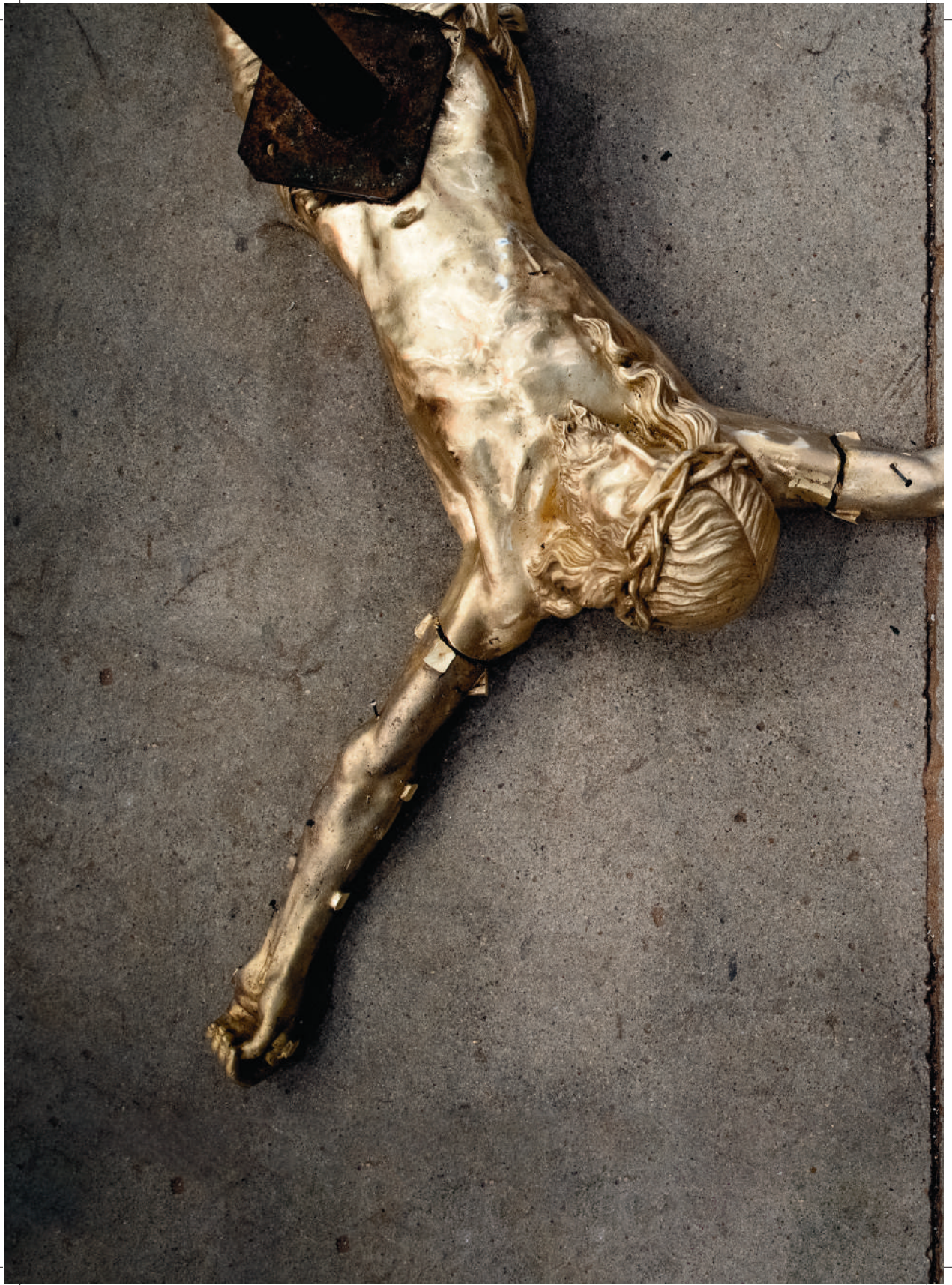

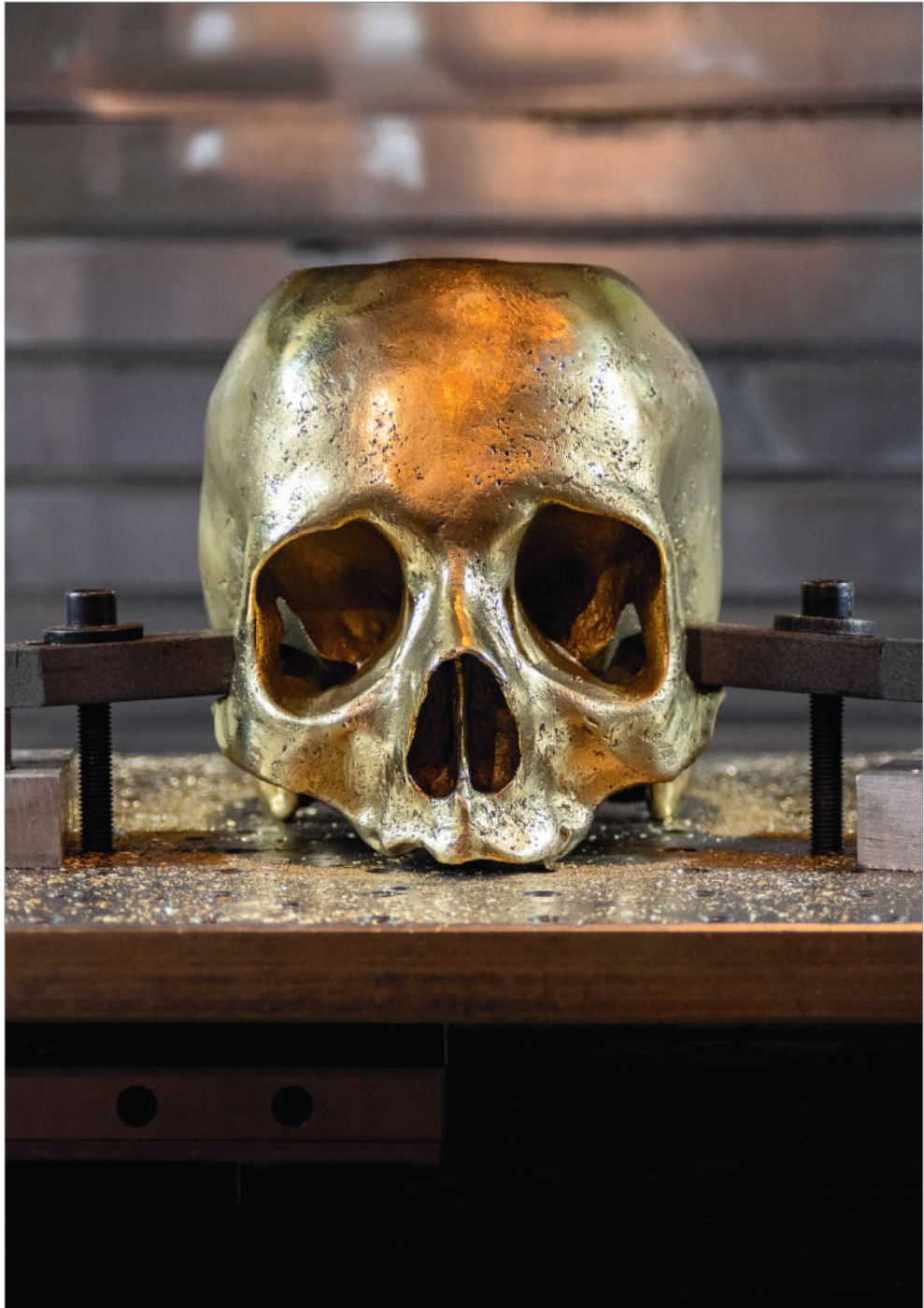

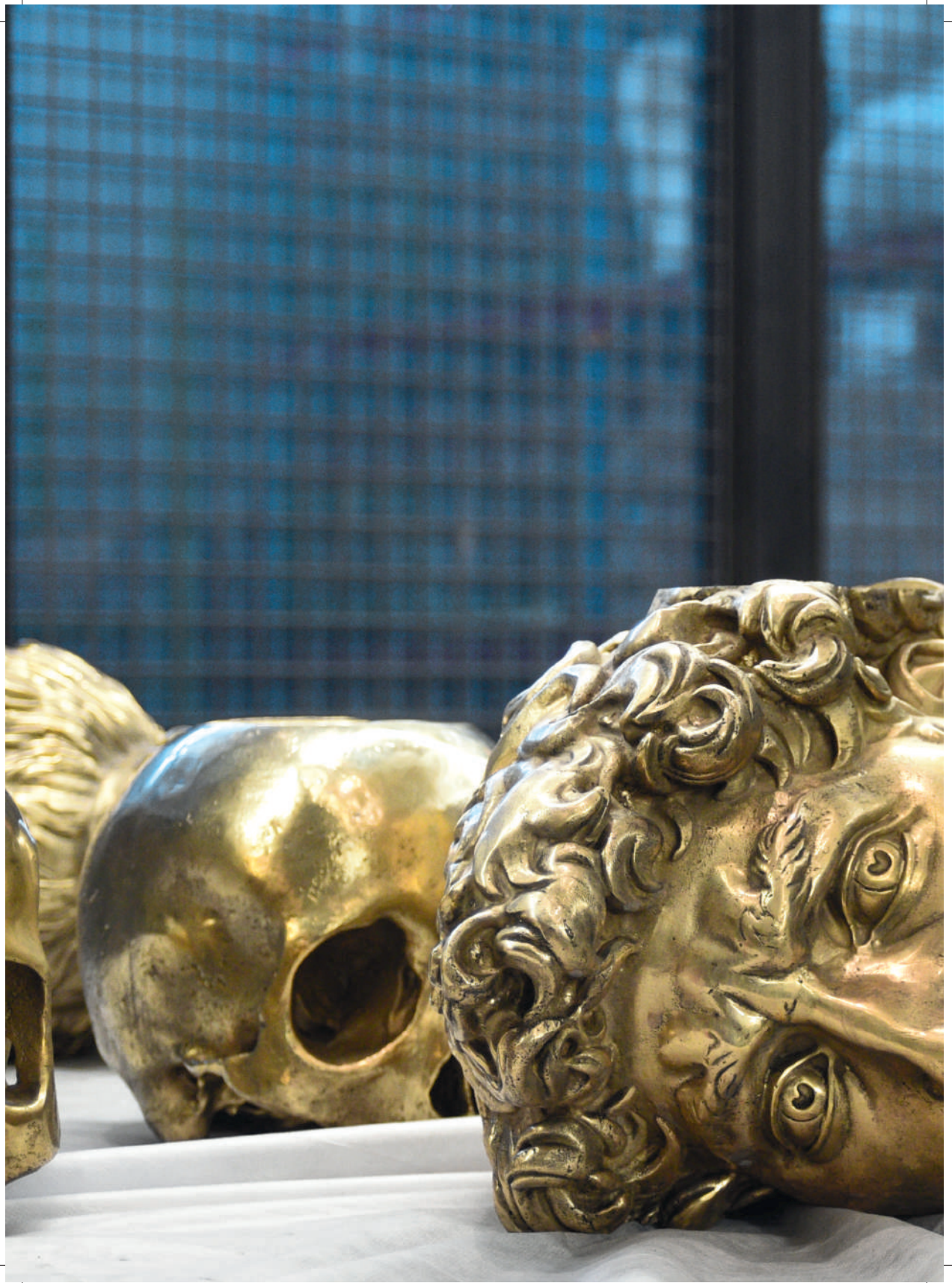

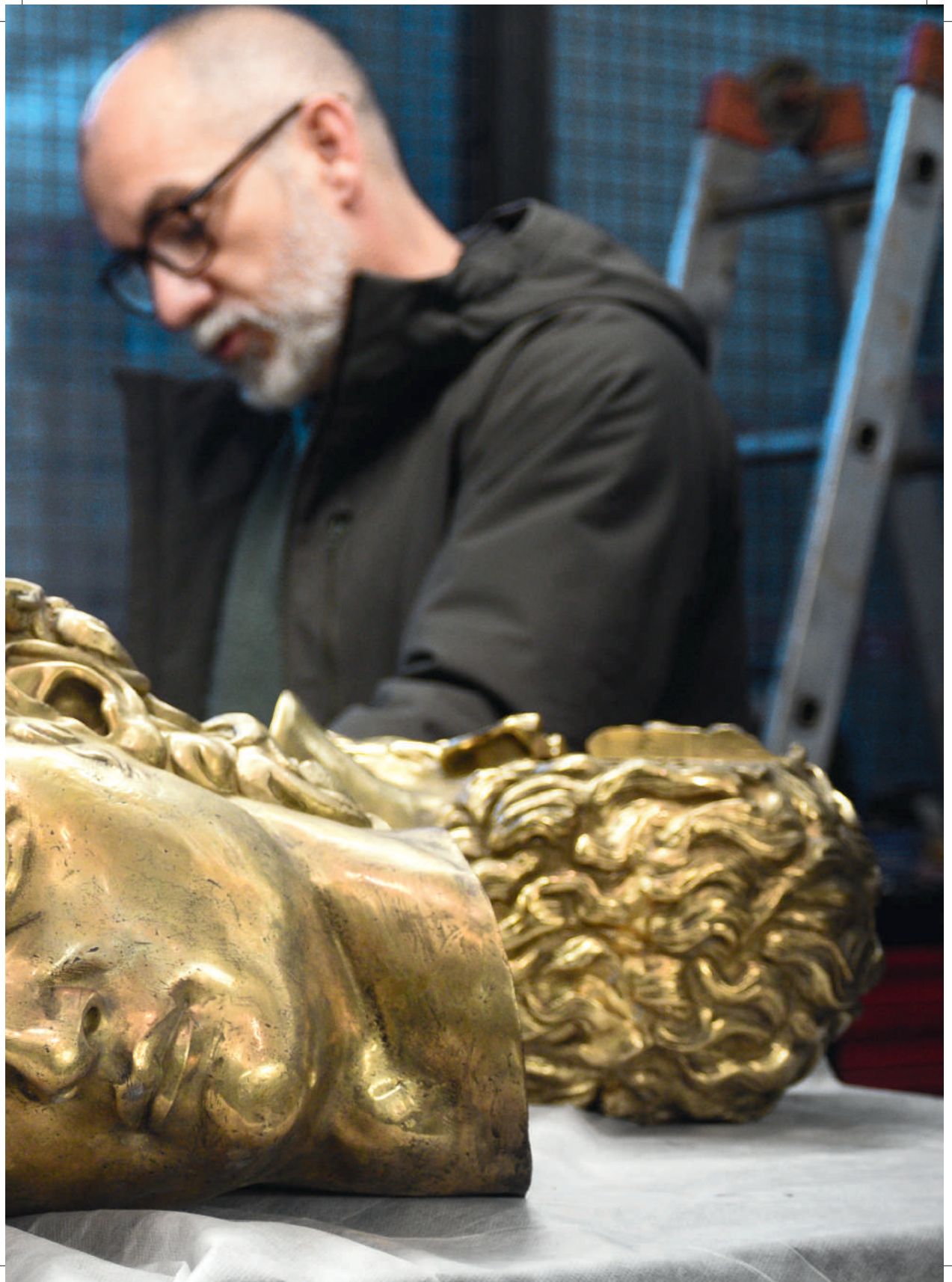

Ulya Soley

II Mondo

Realistically, the world is a forest that has been on fire for a while. The increased severity of the climate crisis, the doomsday scenarios that are getting more realistic day by day, years frozen by a global health crisis, the wars caused by diplomatic crises, the increase in migration due to the wars, homelessness, and insecurity that comes with the economic crises are the growing trees in this forest. The end of life is the history of this forest: The mighty Heracles, the God of the Sun and art, Apollo, the Goddess of love, Aphrodite, the crucified leader Jesus. Horses, wings, and a brick, which is the building block of the city's crooked structures. Walls built with bricks; horizons hidden by walls. This forest is getting more and more crowded; the number of people who come into the world is always higher than those who leave. Besides all that is going on, humanity has been making art since its existence. These works travel the world, they are bought, sold and they contribute to the circular economy. The skeletons of those who left the forest are buried in the forest again, the tears that are shed water the land. Even though the fire is growing, those who come are still warmly welcomed. It gets sweltering as the weather warms up. Newspapers that were shut down no longer cover disastrous news.

Dünya

Gerçekçi olmak gerekirse dünya bir süredir yanmakta olan bir orman. Her geçen gün ciddiyeti artan iklim kriziyle tarihi yaklaşan kıyamet senaryoları, küresel çapta bir sağlık krizinin dondurduğu yıllar, diplomatik krizlerin yol açtığı savaşlar, savaşlarla artan göç, yersizlik, yurtsuzluk ve ekonomik krizlerle gelen güvencesizlik bu ormanda büyüyen ağaçlar. Yaşamın sonu bu ormanın tarihi: Güçlü Herakles, Güneş'in ve sanatın tanrısı Apollon, aşkın tanrıçası Afrodit, çarmıha gerilen lider İsa. Atlar, kanatlar, kentin çarpık yapılarının yapıtaşı bir tuğla. Tuğlalarla örülen duvarlar, duvarların gizlediği ufuklar. Orman giderek kalabalıklaşıyor; Dünya'ya gelenlerin sayısı gidenlerden hep daha yüksek çıkıyor. Bütün olan bitenin yanında insanlık var olduğundan beri sanat üretiyor. Bu üretimler dünyayı dolaşüyor, alınıyor, satılıyor, döngüsel ekonomiye katkıda bulunuyor. Ormandan gidenlerin iskeletleri yine ormana gömülüyor, arkalarından dökülen gözyaşları toprakları suluyor. Yangın büyüse de gelenler hala sıcak karşılanıyor. Hava ısındıkça sıcak bunalıyor. Kapanan gazeteler artık felaket haberlerine yer vermiyor.

Lesson of Darkness

No one really knows how they will actually die. This has been the case throughout history, and technological developments are not yet at a point where they can offer successful future predictions. While soldiers, scientists, musicians, actors, football players, journalists, activists - simply everyone designs their life; guns, battles, borders, monarchies, religions, and governments construct individual deaths. In the scale of history spanning before and after Christ, even though an individual's life is very short, its significance abides. Perhaps, while humanity lives life-oriented, the system in which they live is more concerned with death. As time passes, some communities disappear completely, while others gradually expand. The stiff borders do their best not to allow fluid relations. So, what would this darkness tell us if we could look at the world from afar?

I will die, you will die, they will die.

Karanlığın Dersi

Aslında kimse nasıl öleceğini bilmiyor. Bu, tarih boyunca böyle olmuş ve yaşanan teknolojik gelişmeler de henüz bu konuda başarılı gelecek tahayyülleri sunabilecek bir noktada değil. Askerler, bilim insanları, müzisyenler, oyuncular, futbolcular, gazeteciler, aktivistler yani herkes ama herkes yaşamını tasarlarlarken, silahlar, çatışmalar, sınırlar, monarşiler, dinler yani yönetimler bireysel ölümleri kurguluyor. Milattan önceyi ve sonrayı kapsayan tarih ölçeğinde bir bireyin yaşamı çok kısa da olsa önemi asla azalmıyor. Belki de insanlık hayat odaklı yaşarken, içinde bulunduğu sistem daha çok ölümlerle ilgileniyor -sistemler hep bunun üzerine kuruluyor. Zaman geçiyor, toplulukların bazıları tamamen kaybolurken bazıları giderek genişliyor. Keskinleşen sınırlar akışkan ilişkilere izin vermemek için elinden geleni ardına koymuyor. Peki dünyaya çok uzaktan bakabilseydik, bu karanlık bize ne söylerdi?

Öleceğim, öleceksin, ölecekler.

Leçon de Tenebres XII (Lesson of Darkness XII), 2022
UVI printing on gold leaf on dibond
Altın varaklı dibond üzerine UVI baskı
600 x 150 x 5 cm

Gravestones

I dreamed I was at the Zincirlikuyu Cemetery, but Zincirlikuyu Cemetery was actually Almudena Cemetery. I reach the cemetery by a narrow dirt road. Although it's a bright day, there is no one around. The ground is damp as if the moisture of the rain that fell during the night has permeated the soil. With the mud on my feet, with every step I take, I feel the chills. As I walk further, familiar names appear on the tombstones. The names confuse me and I begin doubting the year we are in. Mark Zuckerberg wasn't even 40, so who owns the fortune he had made by taking so many risks? What about Trump, who was so confident of his luck, when did he die and when was he buried? If Macron lies in this cemetery, who would rule France, the country that dreams impossible things? Confused and puzzled, I keep walking. I can't help but wonder how I ended up in this celebrity graveyard. The cemetery expands as I walk, the tombstones reach above my height, turning into a maze. I wake up breathlessly and check Twitter, sighing with relief when I see Obama last tweeted 18 hours ago.

Mezar taşları

Rüyamda Zincirlikuyu Mezarlığı'ndayım, ama Zincirlikuyu Mezarlığı aslında Almudena Mezarlığı'yımış. Mezarlığa dar bir toprak yoldan ulaşıyorum. Hava aydınlık ama etrafta kimseler yok. Yerler nemli, sanki gece boyunca yağın yağmurun nemi toprağa sinmiş. Her adım attığımda ayaklarıma bulaşan çamurla mezarlığın serinliğini içime çekiyorum. İlerledikçe mezar taşlarındaki tanıdık isimler dikkatimi çekmeye başlıyor. İsimleri gördükçe kafam karışıyor, hangi yılda olduğum konusunda şüpheye düşüyorum. Mark Zuckerberg daha 40 yaşında bile değildi, onca risk alarak yaptığı servet şimdi kim bilir kimin ellerindeydi? Peki ya şansına bu kadar güvenen Trump hangi ara ölmüş, ne zaman gömülmüştü? Macron bu mezarlıkta yatıyorsa imkansızın hayalini kuran Fransa'yı kim yönetecekti? Zihnim bulanmış, aklım iyice karışmış bir şekilde yürümeye devam ediyorum. Bu ünlüler mezarlığına nereden düştüm diye düşünmeden edemiyorum. Mezarlık ben yürüdükçe genişliyor, mezar taşları boyumu geçerek etrafımda bir labirente dönüşüyor. Nefes nefese uyanıp Twitter'a bakıyorum, Obama'nın en son 18 saat önce Tweet attığını görünce rahat bir nefes alıyorum.

Gravestones, 2022

Marble, photographic print, museum glass, forex and wood
Mermer, fotoğraf baskı, müze camı, foreks ve ahşap
60 x 46 x 5 cm (each/her biri)

WE NEED PEOPLE WHO DREAM IMPOSSIBLE THINGS

EVERYTHING IN LIFE IS LUCK

MY FAITH IS ONE THAT ADMITS SOME DOUBT.

WE ARE ALL IN DANGER UNTIL NONE OF US IS IN DANGER

WE ARE ALL IN DANGER UNTIL NONE OF

EVERYTHING IN LIFE IS LUCK

Heroes

It hasn't been too long since I started working here. Thanks to my prestigious university degree, experience in interviews and entrepreneurial nature, I left behind a few candidates in the 4th interview and got the job. But my real struggle began afterwards. In this office known for its ambitious and successful employees, where you earn as much as you make them earn, I entered a tougher competition than I've ever encountered. My colleagues, whom I thought served the same purpose as I did, conveyed their complaints targeting each other to the top executives, and carried on destroying everything that stood in their way, making sure that they did not miss any opportunity to stand out. I had to work harder, and try harder to survive here. Although I tried to appear strong in this place where capitalism was felt at every level, I was losing my motivation and feeling weaker day by day. At times like these, I remember the question of my boss, who hired me, during the interview, and I truly appreciate the answer I gave him. Who was the hero that I looked up to? I wanted to be as strong and determined as Apollo, who turned into a laurel tree, however, I couldn't tell that to my boss. The second idea that came to my mind was to declare Jesus a hero, and that would be too risky. I leaned back and declared that my real dream was to become a hero myself and that I would definitely work hard for it.

Kahramanlar

Burada çalışmaya başlayalı çok uzun zaman olmamıştı. Okuduğum üniversitenin prestiji, mülakat tecrübem ve girişimci yapım sayesinde 4. mülakata kadar tutunan birkaç adayı da arkamda bırakmış ve işi almıştım. Ama asıl mücadelem işe girdikten sonra başladı. Çalışanlarının hırslı ve başarılı olmasıyla bilinen, kazandırdığınız ölçüde kazandığınız bu ofiste hiç karşılaşmadığım kadar zorlu bir yarışın içine girdim. Aynı amaca hizmet ettiğimi düşündüğüm iş arkadaşlarım her geçen gün birbirlerini hedef alan şikayetlerini bir üst kademeye iletiyor, kendilerini öne çıkarabilecek hiçbir fırsatı kaçırmadıklarından emin bir şekilde önlerine çıkan her şeyi yıkarak yollarına devam ediyorlardı. Burada hayatta kalabilmek için daha çok çalışmalı, daha çok çabalamalıyım. Kapitalizmin her kademedede hissedildiği bu yapıda güçlü görünmeye çalışsam da motivasyonum her geçen gün azalıyor, kendimi giderek daha zayıf hissediyordum. Böyle zamanlarda beni işe alan patronumun mülakat sırasında sorduğu soruyu hatırlayıp ona verdiğim cevabı takdirle anıyorum: Örnek aldığım kahraman kimdi? Aşkı bir defne ağacına dönüşen Apollon kadar güçlü ve kararlı olmak istedim, fakat bunu patronuma söyleyemedim. İkinci aklıma gelen fikir İsa'yı kahraman ilan etmektir ve bu çok riskli olacaktır. Arkama yaslandım ve asıl hayalimin örnek alınacak bir kahraman olduğunu, bunun için var gücümle çalışacağımı beyan ettim.

Exvoto

Two years ago, I went to a church in the coastal town where I spent my holidays. My girlfriend at the time was not a religious person, but she had an esoteric side: she was a little more interested in astrology compared to other people, and a stronger believer in the possibility of supernatural events. She never missed a chance to go in and make a wish as she passed churches, and that day was no exception. When passing by the church, we entered its gothic, dim atmosphere and started walking through the pew chairs. She interrupted my careful gaze at the site-specific contemporary artwork made for the church to remind me that we should make a wish. Grumblingly, I took a candle and donated the last coin in my wallet to the church in return. I have never been a person that remembers what she wishes for, but when I repeated this very detailed wish in my heart, I recall that it was never out of my mind at those times. Since my wish came true, my biggest intention is to go back to that church and express my gratitude. I am still undecided about the gift that I can offer to the Gods, and I could not find the opportunity to look for an answer in the holy books yet.

Exvoto

Bundan 2 yıl önce tatile gittiğim sahil kasabasında bir kiliseye girmiştim. O zamanki kız arkadaşım dini inançları olan biri değildi ama ezoterik bir tarafı vardı: Astrolojiye herkesten biraz daha meraklı, doğaüstü olayların gerçekleşme ihtimaline herkesten biraz daha inançlıydı. Kiliselerin önünden geçerken içeri girip dilek dilemeyi asla ihmal etmezdi ve o gün de bir istisna değildi. Önünden geçerken girdiğimiz gotik kilisenin loş ortamında sıraların arasından geçip kilise için yapılan çağdaş esere ilgiyle bakarken beni böldü ve dilek dilememiz gerektiğini hatırlattı. Söylenerek elime bir mum aldım ve karşılığında cüzdanımdaki son bozuklukla kiliseye bağışta bulundum. Şimdiye kadar dilediklerimi hatırlayan biri olmamıştım, fakat bu çok detaylı dileğimi içimden tekrar ettiğimde zaten o sıralar hiç aklımdan çıkmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Dileğim gerçekleştiğinden beri en büyük arzum o kiliseye yeniden gidip teşekkürlerimi dile getirebilmek. Tanrılara sunabileceğim hediye konusunda ise kafam karışık, cevabı kutsal kitaplarda aramak için bir türlü fırsat bulamadım.

Heroes (Golden Edition), 2022

24 carat gold plated bronze sculptures with patina

24 ayar altın kaplama patinalı bronz heykeller

85 x 35 x 5 cm

Exvoto I, 2022
Brass Sculpture based on 3D modelling
3D modellenmiş piriç heykel
66 x 56 x 46 cm

Exvoto II, 2022
Brass Sculpture based on 3D modelling
3D modellenmiş piriç heykel
66 x 56 x 46 cm

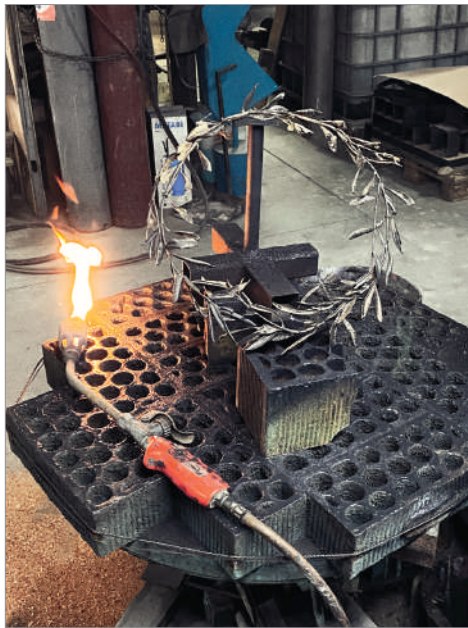

Heroes (Burned Edition), 2022
Burned 24-carat gold-plated bronze sculptures
Yakılmış 24 ayar altın kaplama patinalı bronz heykeller
85 x 35 x 5 cm

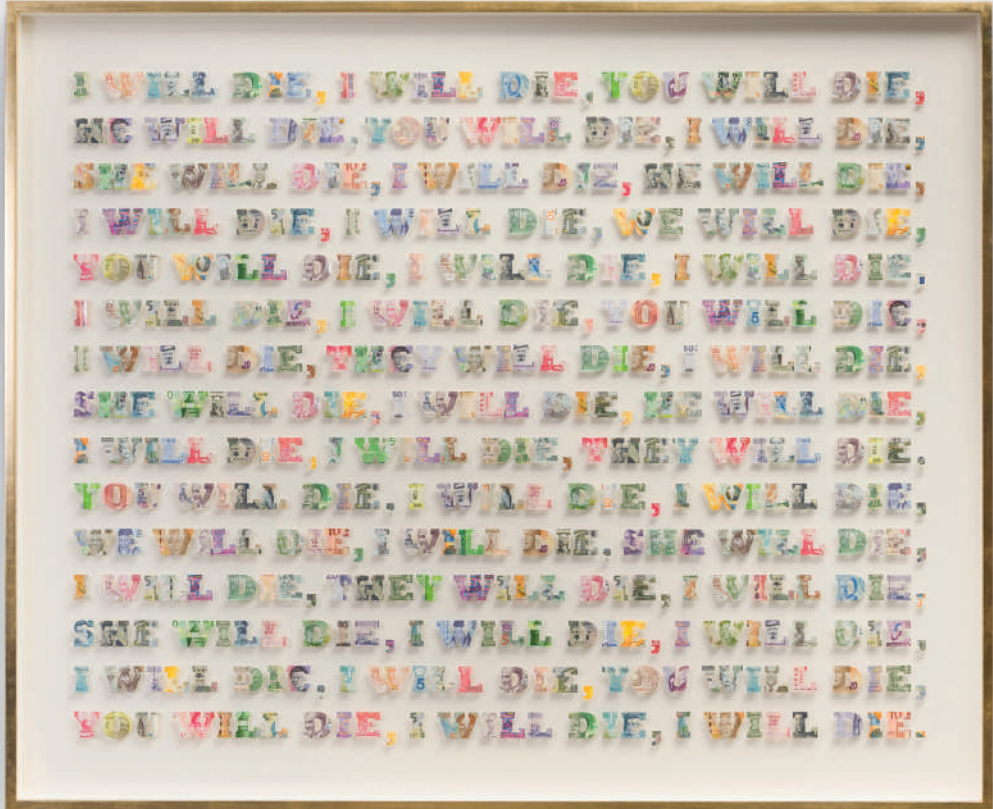

I will die

There's nothing I wouldn't do for money, said the young boy sitting next to me to his friend, who took a long sip of his coffee. It is rather meaningful that this would be one of the last sentences I would hear. While waiting for the captain to dock the boat to the shore, I thought that I would also wish the colored papers in my pocket could make me hold onto life, like they do other people. As I realized not long ago, living was just a choice I made every day. I never wanted to be someone who one day plans their own death by choosing not to continue. I was powerful enough to afford everything I needed but it was not sufficient for me to desire to wake up the next day. I could never get away from this idea that suddenly crossed my mind. The boat finally docked, and the old captain, who had known me since my childhood, grabbed my right hand and helped me get on board. I handed the captain a 200 lira banknote from the stack in my pocket and asked him to buy me a pack of cigarettes before we set off. As the captain disappeared, I hurried to my cabin and knowing that I was going to die soon, I undressed to repose on the bed.

Öleceğim

Para için yapmayacağım şey yok, diyordu yan masamda oturan genç çocuk karşısında kahvesinden uzun bir yudum alan arkadaşına. Son duyacağım cümlelerden birinin bu olması manidardı. Şirketten çıkmış kaptanın tekneyi kıyıya yanaştırmasını beklerken, cebimdeki renkli kağıtlar keşke beni de hayata bağlayabilseydi diye düşündüm. Bundan kısa bir süre önce fark ettiğim üzere, yaşamaya devam etmek her gün yaptığım bir seçimden ibaretti. Bir gün devam etmemeyi seçerek kendi ölümünü planlayan biri olmayı ben de istemezdim. Her şeyi satın alabilecek gücüm yarını yaşamayı arzulamama yetmiyor, ansızın aklıma düşen bu fikirden asla uzaklaşmıyordum. Sonunda tekne kıyıya yanaşmış, beni çocukluğumdan beri tanıyan yaşlı kaptan sağ elimi sıkıca kavrayarak tekneye çıkmama yardımcı olmuştu. Cebimdeki desteden bir tane 200'lük banknotu kaptana uzatıp yola çıkmadan bana bir paket sigara almasını rica ettim. Kaptan gözden kaybolurken kamarama doğru aceleyle ilerledim ve çok geçmeden öleceğimi bile bile üzerimdekilerden kurtulup yatağa uzandım.

I will die, 2022

Original banknotes from the 30 richest countries in the world (based on the GDP), golden pins, cardboard, walnut pine wooden frame with stucco and polished gold leaf, museum glass / Dünyanın en zengin 30 ülkesinden orijinal banknotlar (GSMH'ye göre), altın iğne, karton, alçı ve altın varaklı ceviz ve çam ahşap çerçeve, müze camı
186 x 153 x 10 cm

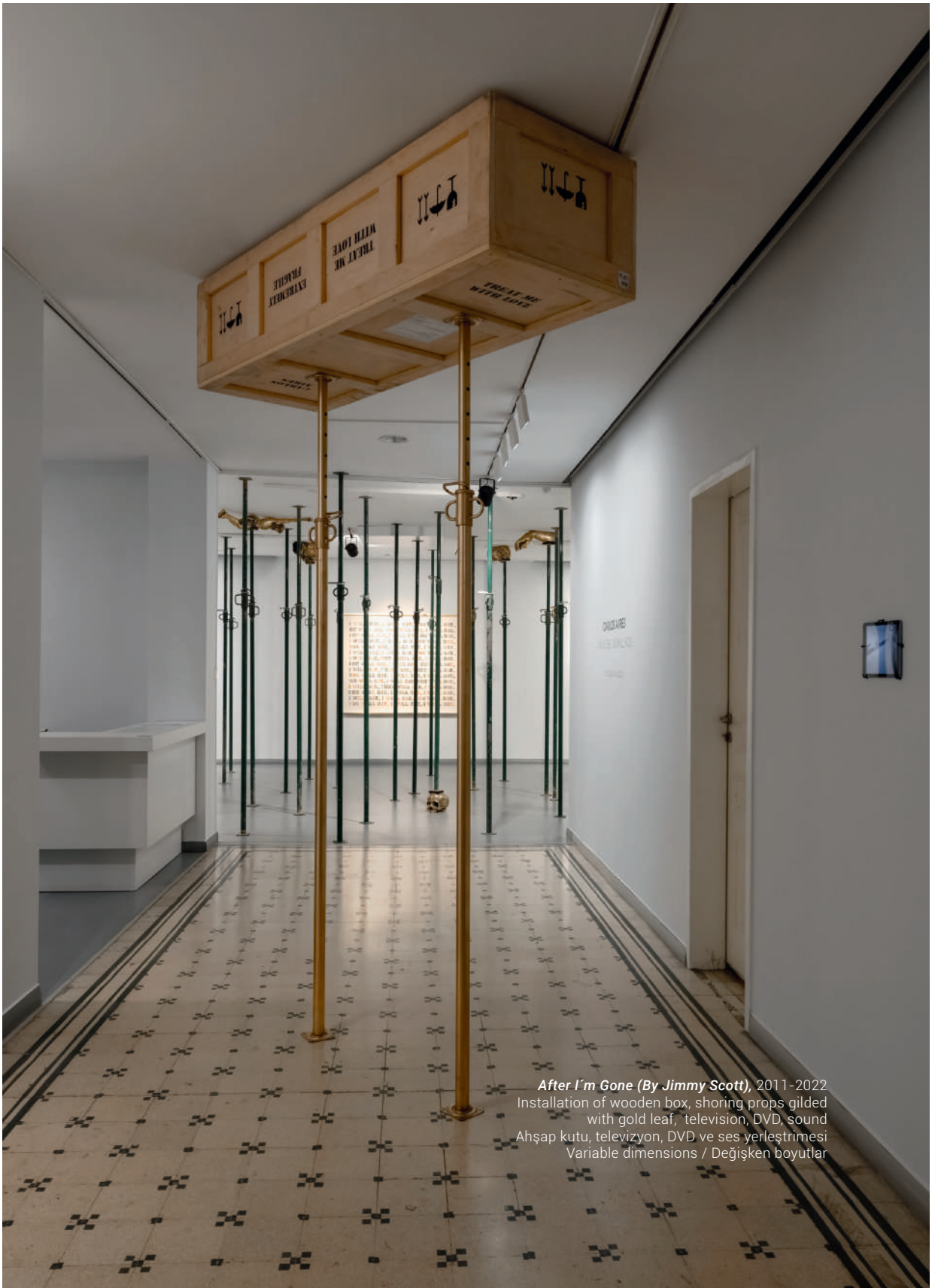
After I'm Gone

Since our children were born, we decided not to get on the same plane as a couple. We didn't want to take that risk after we learned that we have a 1 in 11 million chance of dying in a plane crash. (By the way, if you are flying to a developed country, this probability drops to 1 in 30 million.) Of course, I can't recommend this to families who cannot afford it; we are lucky that we have been able to establish a life where we can avoid all kinds of health risk factors. I would like to take this opportunity to share with you the secrets of a long life, which we learned from our family doctor: First of all, regular exercise is essential. Of course, it is now general knowledge that drinking plenty of water and having a stable sleep pattern prolong life. Minimizing meat consumption is very important, as is cutting sugar, salt, and flour from the regular diet. Anger is one of the biggest enemies of a healthy life. Focus on your peace and most importantly, love life. Forget the idea of death and focus on living. Those who love life certainly live longer.

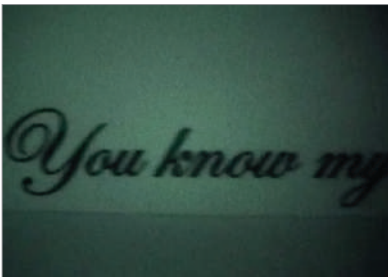
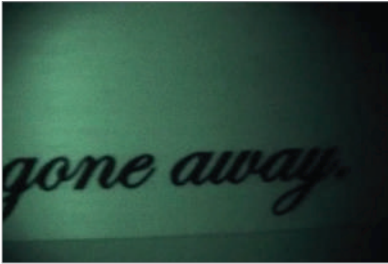
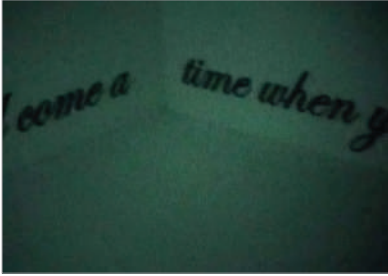
Ben Gidince

Çocuklarımız doğduğundan beri çift olarak aynı uçağa binmiyoruz. Bir uçak kazasında ölme ihtimalimizin 11 milyonda 1 olduğunu öğrendikten sonra bu riski almak istemedik. (Bu arada gelişmiş bir ülkeye uçuyorsanız bu ihtimal 30 milyonda 1'e düşüyor.) Elbette durumu elvermeyen ailelere bunu tavsiye edemem, şanslıyız ki biz sağlığımız için risk oluşturabilecek her türlü etkenin önüne geçebilecek bir düzen kurabildik. Aile doktorumuzdan öğrendiğimiz uzun yaşam sırlarını burada sizlerle de paylaşmak isterim: Öncelikle düzenli egzersiz yapmak şart. Bol su içmenin ve istikrarlı bir uyku düzeninin ömrü uzattığı da artık herkes tarafından biliniyor. Et tüketimini minimuma indirmek çok önemli, keza üç beyazı kesmek de öyle. Öfkelenmek sağlıklı yaşam düşmanlarının başında geliyor. Huzurunuzda odaklanın ve en önemlisi de hayatı sevin. Ölüm fikrini aklınızdan çıkarın ve hayatı yaşamaya odaklanın. Hayatı sevenler muhakkak daha uzun yaşıyor.

After I'm Gone (By Jimmy Scott), 2011-2022
Installation of wooden box, shoring props gilded
with gold leaf, television, DVD, sound
Ahşap kutu, televizyon, DVD ve ses yerleşimesi
Variable dimensions / Değişken boyutlar

"Finally, if Carlos Aires cannot imagine life without music, the same can also be said regarding his death. *After I'm Gone* comprises a casket - his own - made using crates destined to transport his works. A monitor streams the text of a song by Jimmy Scott, engraved on the inside surfaces. The inscription seems to have been filmed in the interior of a closed box, thanks to an infra-red camera - a technique that cannot but remind us of his controversial video from 2004, *Mister Hyde* (2004), made in both a haunted fairground castle and in a backroom. As for the choice of Jimmy Scott, it is not a matter of pure chance: his extraordinary woman-like voice (a consequence of affliction with Kallmann Syndrome), involuntarily makes of him a kind of transgenre icon - a theme that would no doubt be very much to the artist's liking."

Pierre-Yves Desaiave

The installation *After I'm Gone* will "follow" the artist during all his future shows, either as part of the exhibition or just stored in the same space or building where the exhibitions will take place. The wooden crate will be the coffin where he will be cremated.

"Son olarak, eğer Carlos Aires müziksiz bir hayat düşünemiyorsa, aynı şey onun ölümü için de geçerlidir. *Ben Gidince*, eserleri taşımak için kullanılan sandıktan (kendisine ait) bir tabuttur. Bir monitörde, kutunun iç yüzeyine oyulmuş Jimmy Scott tarafından seslendirilen şarkının sözlerini yayınlar. Yazı, kızılötesi kamera sayesinde kapalı bir kutunun içinde çekilmiş gibi görünür - bu teknik sanatçının 2004'te perili bir şatoda ve gizli bir oda da çektiği tartışmalı videosu *Mister Hyde*'ı hatırlatır. Jimmy Scott'u seçmesi ise tamamen bir şans meselesi değildir: Kallmann Sendromu'nun bir sonucu olarak olağanüstü kadınsı sesi onu istemeden trans ikonunu yapar - ki bu tema sanatçının onu beğenmesi için hiç şüphesiz oldukça yeterlidir."

Pierre-Yves Desaiave

Ben Gidince yerleştirmesi, serginin ya bir parçası olarak ya da sadece serginin olduğu mekânda saklanarak, sanatçıyı gelecekteki tüm sergilerinde "takip edecek". Bu tahta sandık, sanatçının yakılacağı tabutu olacak.

After I'm gone, after we break up
After I'm gone, you're gonna wake up
You'll feel blue, you'll feel sad
You'll miss the best guy you ever had
Oh, there'll come a time
And don't forget it
There will come a time
When you'll regret it
Oh baby, think of what you doin'
You know my love for you will drive me to rain
After I'm gone
After I'm gone away
There'll come a time
And don't forget it
There'll will come a time
When you'll regret it
Oh baby, think of what you doing
You know my love for you will drive me to ruin
After I'm gone
After I'm gone away

Little Jimmy Scott

ISTIKRALI CAD. NO:163 MISIR PAZINTIMANI 3 D/10
BEYOGLU / ISTANBUL
TURKEY

ZILBERMAN GALLERY
INFO@CARLOSJAMES.COM
+90 539 415 27 72

CONTACT PERSON: GIZEM

To PMA.

TREAT ME
WITH LOVE

FROM: CARLOS ABES STUDIO
AV. PABLO OCHOA 25, 1º O,
28019 MADRID
CONTACT: PABLO

Disaster LX, 2013

Digital print on paper, original banknote, cardboard, passepartout,
hand-dyed wooden frame, museum glass
Fotoğraf kağıdına dijital baskı, orijinal banknot, karton, paspartu,
müze camı, el boyaması ahşap çerçeve
25 x 33 x 3,5 cm (framed/çerçevesi)

A Golden Race of Mortal Men

Pía Ogea

First of all, the deathless gods who dwell on Olympus made a golden race of mortal men who lived in the time of Cronos when he was reigning in heaven. And they lived like gods without sorrow of heart, remote and free from toil and grief: miserable age rested not on them; but with legs and arms never failing they made merry with feasting beyond the reach of all evils. When they died, it was as though they were overcome with sleep, and they had all good things; for the fruitful earth unforced bare them fruit abundantly and without stint. They dwelt in ease and peace upon their lands with many good things.

"Works and Days," Hesiod (700 BC)¹

According to the Greek poet Hesiod, humankind had the same origin as the gods. The first Age of Man, the Golden Age, was when the gods created a golden race of mortals who lived like deities, free from fatigue, worry, and sorrow, and for whom death was a sweet lethargy. This first golden race of men gave way to four others: silver, bronze, the race of heroes, and the iron or contemporary race:

Would that I were not among the men of the fifth generation, but either had died before or been born afterwards. For now truly is a race of iron, and men never rest from labor and sorrow by day, and from perishing by night; and the gods shall lay sore trouble upon them. But, notwithstanding, even these shall have some good mingled with their evils. [...] There will be no favor for the man who keeps his oath or for the just or for the good; but rather men will praise the evil-doer and his violent dealing. Strength will be right, and reverence will cease to be; and the wicked will hurt the worthy man, speaking false words against him, and will swear an oath upon them. Envy, foul-mouthed, delighting in evil, with scowling face, will go along with wretched men one and all.

And then Aidos [Conscience] and Nemesis [Righteous Indignation], with their sweet forms wrapped in white robes, will go from the wide-pathed earth and forsake mankind to join the company of the deathless gods: and bitter sorrows will be left for mortal men, and there will be no help against evil.²

Il Mondo, the majestic piece conceived by Carlos Aires in 2022 and publicly displayed for the first time in the exhibition *I will die... As will you* at Zilberman in Istanbul, has all the grandeur and power of the artist's large installations

---

¹⁻² Hesiod, "Works and Days", in *The Homeric Hymns and Homerica with an English Translation* by Hugh G. Evelyn-White (Cambridge, MA.: Harvard University Press; London: William Heinemann Ltd., 1914).

with their captivating ability to move and fascinate spectators, whose bodies physically enter a space where the sublime is interwoven with the catastrophic. Supporting the representation of great Western cultural, religious, and economic icons, over fifty shoring props attempt to perform the herculean and virtually impossible task of upholding European civilization—the civilization of a once-golden race, now pitifully reduced to a corrupt mass of iron humanity. Apollo, Aphrodite, Jesus Christ, Michelangelo's *David*, and a brick, things which have served as the foundation and basis of the Western economic and social system for centuries, are shown on the brink of collapse in this installation.

As in other large pieces by the artist like *Mar Negro* (2012), *Opening Night* (2013) or *Welcome* (2021), *Il Mondo* occupies the place where the ground meets the sky, a space in which “everything is arranged between those two opposing axes and on them, the great universe of representation [...]. The spectacle of the world, of life, of history, of excess and amnesia in unison is served, and we are at its epicenter, with no possibility of escape.”³

Like many of Carlos Aires's series and works, *Il Mondo* conveys the collective cultural imagery of the Western world to tell other stories. But in this massive new installation, the artist's formal refinement and superb artistic production are manifested with the simple, compelling, unequivocal power to touch and move us. Through an extraordinary exercise in visual poetry, it gives us a sense and glimpse of the instability of our social, cultural, and identity constructs.

Carlos Aires's artistic proposal for this show at Zilberman blurs boundaries, dividing lines, and singularity, both in space (connecting earth and heaven) and on the two-dimensional walls. This is depicted by the impressive *Leçon de Ténèbres XII* [Lesson of Darkness XII], a colossal gold leaf and aluminum polyptych over six meters long, in which the artist portrays the last vestiges of the first golden race drowning in the mayhem of iron or contemporary man where, as Hesiod wrote, even Conscience and Indignation have abandoned humanity. The piece recalls the anguished, chaotic hellscape in Bosch's *Garden of Earthly Delights*.

Gods, heroes, men, saints and sinners, victors and vanquished are all creating a single body, as in the beautiful *Heroes*, a delicate Trinity that intertwines the victorious power of laurels with the suffering and sacrifice of thorns and the violent, repressive aggression of concertina wire.

In this exhibition Carlos Aires also takes a closer look at the votive offering or ex-voto, another magical element shared by many cultures: Classical Antiquity, Christianity, East and West, Old World and New. It cannot be a coincidence that this show is being held in the ancient metropolis of Istanbul, where different civilizations have converged for millennia.

According to Clara Bargellini Cioni, a researcher at the UNAM Instituto de Investigaciones Estéticas, “ex-votos represent an exchange between the earthly

---

³ Rafael Doctor Roncero, “A bailar, a bailar”, in Luto. Carlos Aires, exhibition catalogue (Centro de Arte Alcobendas, 2014).

and the sacred." And, as we have seen, that very space between heaven and earth is a constant in Carlos Aires's working references.

In the baroque collective universe drawn by the artist, where catastrophe coexists with the sublime, grief with celebration, East with West, the earthly with the divine, and the ancestral with the contemporary, death and the end are constantly hovering presences.

It is a death foretold and narrated from life. The exhibition *I will die... As will you* begins with Carlos Aires's coffin ascending to the heavens, held aloft by golden shoring props while Jimmy Scott's smooth, ambiguous voice sings "After I'm Gone." For years, Carlos Aires has shared dreams, successes, and failures with death, his companion. The artist's coffin accompanies him in his most important projects.

At the same time, the piece from which the exhibition takes its title, *I will die*, made of original banknotes from the world's thirty wealthiest countries, is reminiscent of the sing-song verb conjugation exercises of bygone school days: I will die, you will die, he will die, she will die, we will die... Carlos Aires has been using money and its most obvious materialization—banknotes—to make art for over ten years, playing a dire poetic game of metonymy which can also be found in works like his *Desastres* [Disasters], a series that reveals the direct cause-effect relationship between money and conflict, war, and death. Carlos Aires uses original banknotes as a medium for portraying human atrocities linked to power, war, or corruption. This work inevitably recalls Goya's *Disasters of War* prints, in which the Enlightened artist plumbed the depths of human depravity amid the horrors of armed conflict.

Yet neither power nor money can save man from death. In *Gravestones*, Carlos Aires has copied the portraits of influential men and women on headstones and then eliminated everything but their sharp smiles. Famous words uttered by each individual are carved in the marble, with different finishes, like an epitaph.

This is not the first time Carlos Aires has used smiles to express a combination of humor, cynicism, and a wry allusion to death. One earlier example is the large installation *In the Glass Darkly* which the artist presented at BOZAR, Brussels, in 2005, in connection with the Young Belgian Art Prize. It offered the disconcerting experience of walking through a space lined with smiles, all taken from the internet or the media, which raised an unnerving question in the visitor's mind: were they smiles of life or death?

I will die...As will you seems to paraphrase Emperor Marcus Aurelius (second century AD), who purportedly said, "Death smiles at us all; all we can do is smile back." Human beings have the ability to take that deathly smile and turn it into life, awareness, a companion that reminds us how fleeting our time on earth truly is. And, in so doing, we save ourselves from the tedium that besets us all and draw closer to the coveted existence of the golden race of mortals.

18

16

Enterrar y callar.

Bury Them and Keep Quiet, from Desastres de la Guerra Series, 1810–1814

Francisco de Goya y Lucientes (1746–1828)

Burnished wash, Etching, Burin, Drypoint on ivory paper, 16,3 x 21,8 cm

©Real Academia de Bellas Artes de San Fernando, Madrid;
Eduardo Luis Moreda Fernández; Museo del Prado, 2000.

Ölümlülerin Altın Çağı

Pía Ogea

En başta, Kronos'un göklerde hüküm sürdüğü zamanlarda, Olimpos'ta oturan ölümsüz tanrılar, ölümlülerin altın çağının ilk ırkını yarattı. Belalı bir ihtiyarlığın üstlerine çökmediği, kolları bacakları her zaman dipdiri olduğu, coşkuyla ziyafet çektikleri ve kötünün onlara ulaşamadığı kaygısız, rahat, acısız, dertsiz bir hayatı Tanrılar gibi yaşıyorlardı. Tatlı uykulara dalar gibi ölüyorlar, toprağın kendiliğinden bereket saçtığı mahsulü tüketiyorlardı. Dünyanın varı yoğu onlarındı. Sayısız nimetler ortasında topraklarında rahat ve huzurlu yaşayıp gidiyordu insanoğlu.

"İşler ve Günler", Hesiodos (M.Ö. 700)¹

Yunan şair Hesiod'a göre, insan tanrılarla aynı kökene sahiptir. İnsanlığın ilk çağı, diğer bir deyişle, Altın Çağ, tanrıların kendileri gibi yorgunluktan, endişeden ve kederden uzak yaşayan ve ölümü tatlı bir uyusukluk olarak gören ölümlü altın bir nesil yarattığı zamandı. İnsanın bu ilk altın çağı ardından dört farklı çağ geldi: gümüş, bronz, kahramanlar çağı, son olarak demir veya çağdaş çağ:

Keşke insanoğlu beşinci soyuna gelince, o soydakilerden biri olmasaydım, ya daha önce ölseydim ya da henüz doğmasaydım. Çünkü bu beşinci soy, demir soyudur. Bu soydan olanlar Tanrıların yolladığı türlü dertlerle gündüzleri çalışmaktan geceleri eziyetten bitap düşerler. Buna rağmen kötülüklerine karışmış bir iyilik vardır. [...] Ne sözünü tutana ne hakkaniyetli olana ne de iyi insana hiç bir lütf sunulmayacak kötülük ve vahşet yüceltilecek. Hak güçlüünün yanında olurken, saygı ortadan kalkacak. Kötü insan iyi insana saldıracak ve iyi olana karşı yalana dolana kaçılarak, beddualar okunacak. Kıskançlıktan kem gözleri ve kem dilleri zavallı insanların ayaklarına dolanacak.

Ve sonra Aidos [Vicdan] ve Nemesis [Adil Öfke], beyaz cüppelere sarınmış tatlı biçimleriyle dünyanın geniş yollarından geçecek ve ölümsüz tanrılara katılmak için insanlığı terk edecekler: acı ve keder ölümlülere kalacak ve kötülüğe karşı kimse gelemeyecek.²

Carlos Aires'in 2022'de tasarladığı ve ilk kez İstanbul Zilberman'da *I will die...* *As will you* sergisinde gösterilen sanatçının büyük boyutlu yerleştirmelerinin tüm ihtişamını ve etkisini barındıran eseri *Il Mondo*; izleyicinin bedenini fiziksel olarak mekâna girdiğinde yüce olanın felaketle iç içe geçtiği bir devinime sokarak büyülüyor.

¹⁻² Hesiodos, "Theogonia" "İşler ve Günler", Çev. Azra Erhat ve Sabahattin Eyüboğlu, İş Bankası Yayınları, 2016, s.53. ç.n.: Çevirinin şiirsel formundan yararlanılarak güncel yazı diline adapte edilmiştir.

Büyük Batı'nın kültürel, dini ve ekonomik temsillerini fiziki olarak taşıyan elliden fazla demirden inşaat direği, bir zamanlar altın nesilin medeniyeti olan, şimdilerde zavallı, yozlaşmış insanlığın Demir Çağı'ndan demir yığınınına indirgenmiş, Avrupa medeniyetini yukarıya kaldırmak gibi oldukça güç ve neredeyse imkansız bir görevi yerine getirmeye çalışıyor. Yüzyıllardır Batı'nın ekonomik ve sosyal sisteminin temeli olarak hizmet etmiş Apollo, Afrodite, İsa, Michelangelo'nun Davut'u ve bir tuğla, bu yerleştirmede yıkılmanın eşiğinde gösteriliyor.

Sanatçının *Mar Negro* (2012), *Opening Night* (2013) veya *Welcome* (2021) gibi diğer büyük boyutlu yapıtlarında olduğu gibi, *Il Mondo*, yerin gökyüzüyle bulunduğu yerde, "her şeyin bu iki karşıt arasında düzenlendiği eksende ve onların üzerlerinde, büyük temsil evreninde [...]. Bizim tam da merkezinde bulunduğumuz ve kaçış ihtimali olmayan dünyanın, hayatın, tarihin, aşırılığın ve bellek kaybının hep birlikte bir ahenk içinde olduğu bir manzara sunulmakta."³

Carlos Aires diğer pek çok çalışmasında olduğu gibi, *Il Mondo*'da da başka hikayeler anlatmak için Batı dünyasının kolektif kültürel imgelerini kullanıyor. Ancak bu yeni heybetli yerleştirmede, sanatçının biçimsel inceliği ve üstün sanatsal üretimi, bize dokunan ve bizi harekete geçiren basit, çekici ve tartışmasız bir güce sahip bir yapıt ortaya çıkarıyor. Bu olağanüstü şiirsel görsel deneme aracılığıyla sosyal, kültürel ve kimlik yapılarının istikrarsızlığına dair bir fikir ve bakış sunuyor.

Carlos Aires'in Zilberman'daki sergisi için yaptığı sanatsal sunum, hem yeryüzü ve cenneti birbirine bağlayan uzayda, hem de iki boyutlu duvarlarda iki çizgiyi birbirinden ayırıyor ve tekilliği bozarken sınırları bulanıklaştırıyor. Bu olgu, diğer bir deyişle Hesiod'un yazdığı gibi Vicdan ve Öfke'nin bile insanlığı terk ettiği demir veya çağdaşın karmaşasında boğulan ilk altın nesilin son kalıntıları; sanatçı tarafından altı metre uzunluğunda geniş bir altın varak ve çoklu alüminyum panellerden oluşan etkileyici *Lesson of Darkness XII*'da resmedilir. Yapıt, Bosch'un *Dünyevi Zevkler Bahçesi* eserindeki ıstıraplı, kaotik cehennem manzarasını hatırlatır.

Muhteşem Kahramanlar'da olduğu gibi, tanrıların, kahramanların, insanların, azizlerin ve günahkarların, kazananların ve yenilenlerin hepsi; sınırları koruyan jiletli tellerin baskıcı saldırganlığı, defne yapraklarının muzaffer gücü ve dikenli tellerin getirdiği acı ve kurban edilişi iç içe geçiyor ve tek bir vücutta zarif bir *Üçleme* yaratıyor.

Bu sergide Carlos Aires, Antik Çağ, Hristiyanlık, Doğu ve Batı, Eski ve Yeni Dünya gibi pek çok kültür tarafından paylaşılan, bir başka büyülü unsur olan dilekler ve adaklara daha yakından bakıyor. Bu gösterinin binlerce yıldır farklı medeniyetlerin birleştiği kadim şehir İstanbul'da yapılıyor olması da tesadüf olamaz.

UNAM, Estetik Araştırmaları Enstitüsü'nde bir araştırmacı olan Clara Bargellini Cioni'ye göre, "adağlar dünyevi ve kutsal olan arasında bir değiş-tokuşu temsil eder." Gördüğümüz gibi, cennet ile dünya arasındaki boşluk, Carlos Aires'in çalışmalarında daima bir referans olarak mevcuttur.

---

³ Rafael Doctor Roncero, "A bailar, a bailar", in Luto. Carlos Aires, sergi kataloğu (Arte Alcobendas Merkezi, 2014).

Sanatçının çizdiği; felaketin yüce olanla, yasın kutlamayla, Doğu'nun Batı'yla, kutsalın dünyeviyle, kadim olanın çağdaşla bir arada var olduğu bu barok kolektif evrende, ölüm ve son daimi olarak havada süzülen varlıklardır.

Bu, hayatın içinden haber verilen, anlatılan bir ölümdür. *I will die... As will you* sergisi Carlos Aires'in altın inşaat demirleriyle tavana erişen tabutunun, Jimmy Scott'ın pürüzsüz ve tanımsız sesi "After I'm Gone" şarkısını söylerken göğe yükselmesiyle başlar. Carlos Aires yıllarca hayallerini, başarılarını ve başarısızlıklarını yol arkadaşı ölümle paylaşır. Bu yüzden sanatçının tabutu en önemli projelerinde ona eşlik eder.

Serginin aynı zamanda başlığı olan *I will die* adlı, dünyanın en zengin otuz ülkesinin banknotlarından oluşan yapıt aynı zamanda ilkokuldan aşına olduğumuz melodili fiil çekimi alıştırmalarını da hatırlatır: ben öleceğim, sen öleceksin, o ölecek, biz öleceğiz...

Carlos Aires, on yılı aşkın bir süredir sanatında parayı ve onun en bariz somut hâlini, banknotu kullanıyor. Bir tür şiirsel mecâz-ı mürsel kullanarak, *Disasters [Felaketler]* serisine benzer yapıtlarında da yaptığı gibi, para ile olan mücadele, savaş ve ölüm arasındaki doğrudan neden-sonuç ilişkisini ortaya koyuyor. Carlos Aires, güç, savaş ya da yolsuzlukla bağlantılı insanın zalim tasvirini orijinal banknotlar aracılığıyla yapıyor. Bu çalışma, kaçınılmaz olarak aydınlanmış Goya'nın silahlı çatışmanın dehşeti ortasında insan ahlaksızlığının karanlıklarına daldığı *Savaşın Felaketleri* baskı serisini hatırlatıyor.

Lakin, ne güç ne de para insanı ölümden kurtarabiliyor. *Gravestones*'da Carlos Aires, günümüzün etkin kadın ve erkek portrelerini bariz gülümsemeleri dışında her şeyi ortadan kaldırarak mezar taşlarına kopyalıyor. Her bireyin dile getirdiği bilindik sözler, yapıtta tıpkı bir mezar taşı yazıtı gibi farklı rötuşlarla mermer oylmuştur.

Bu, Carlos Aires'in karmaşık bir duyguyu ifade etmek için gülümsemeyi farklı bir tür mizahi tarzla, kinizme ve gülümsemenin ölümle ilişkisini ortaya koyarak işlediği ilk sefer değil. Bunun geçmişteki örneği; 2005'te Belçika Genç Sanat Ödülü ile bağlantılı olarak BOZAR'da sanatçının büyük bir yerleşime olarak sergilediği *In the Glass Darkly* idi. Yapıt, tamamı internetten veya medyadan alınan bir dizi gülümsemenin sıralandığı bir alan boyunca yürüme deneyim sunuyordu ve ziyaretçinin zihninde sinir bozucu bir soru uyandırıyor; bunlar yaşamı mı, ölümü mü ifade eden gülümsemeler?

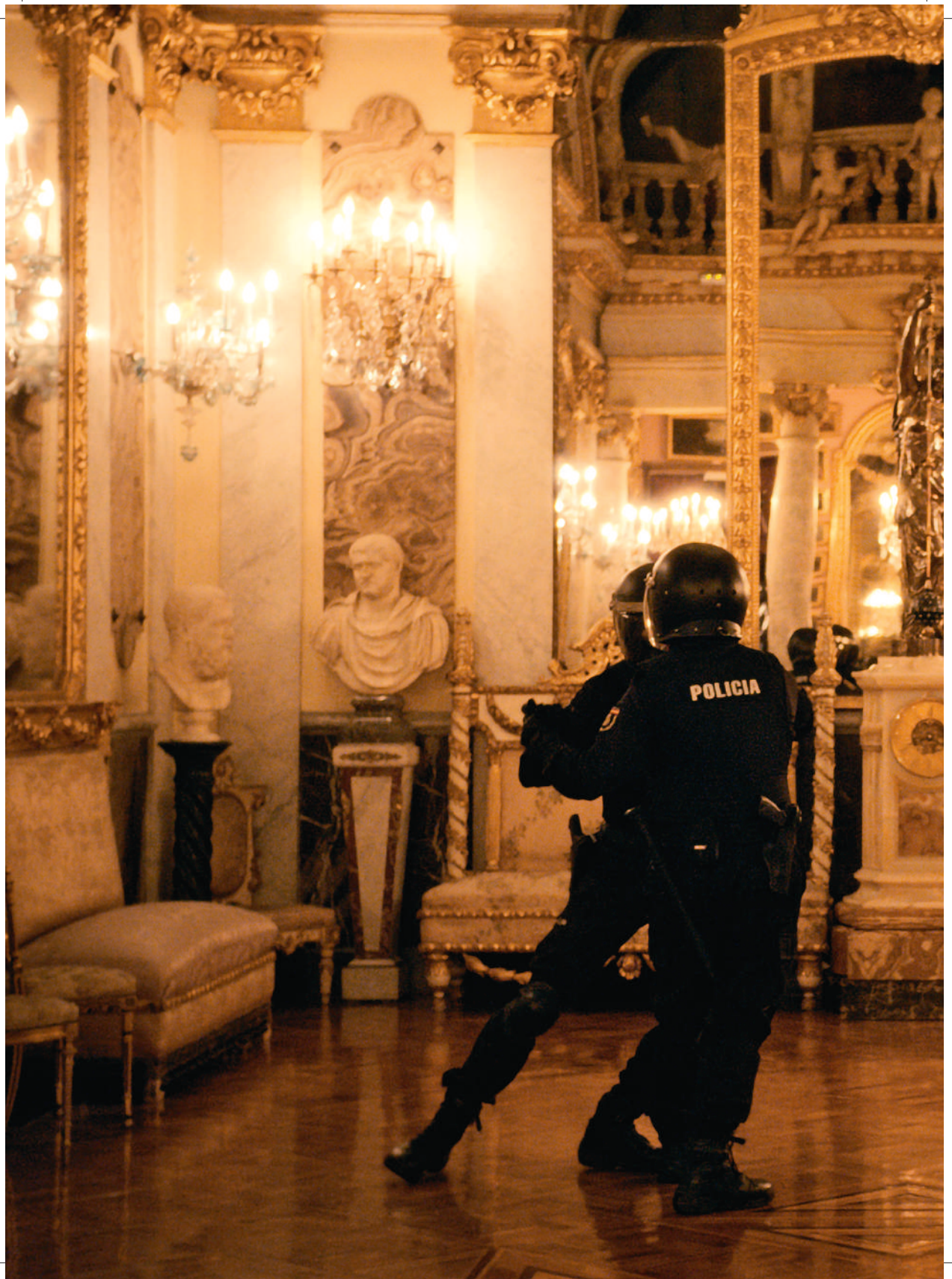
I will die... As will you, İmparator Marcus Aurelius'un (İsa'dan sonra 2.yy) söylediği iddia edilen "Ölüm hepimize gülümser; yapabileceğimiz tek şey ona geri gülümsemektir." cümlesinin bir açılımını yapar. Ölümün gülümsemesi, insana yaşama bağlanabilme yeteneği sağlar farkındalığını artırır ve bu gülümseme dünyadaki zamanımızın ne kadar kısa olduğunu hatırlatan bir yoldaşa benzer. Böylece, bezginliklerimizden kurtulur ve ölümlülerin altın ırkının gıpta ile bakılan varoluşuna yaklaşırız.

ZILBERMAN-PROJECTS SPACE, ISTANBUL

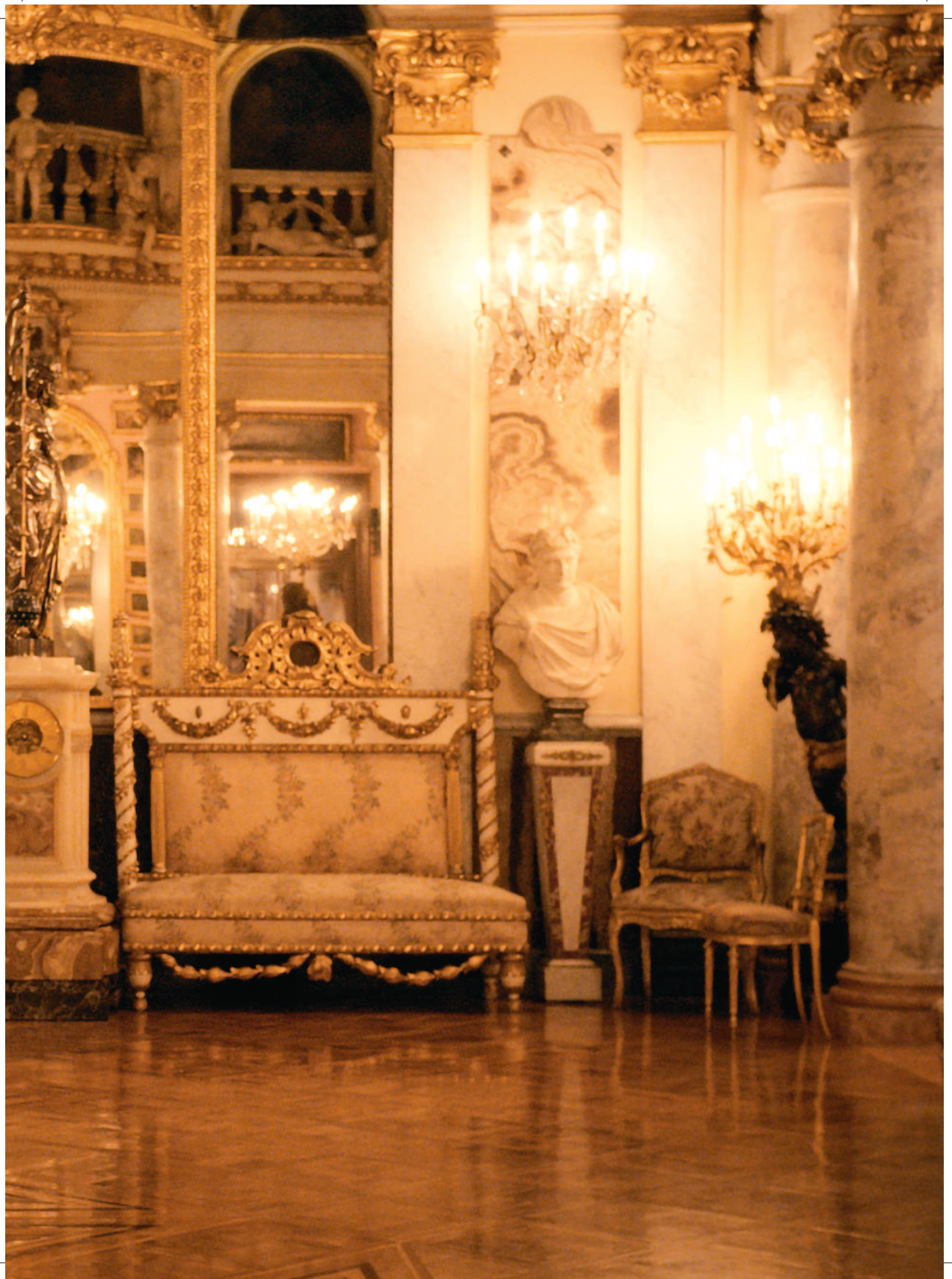
Sweet Dreams (Are Made of This), 2016
Video, 4'21"

CARLOS AIRES

Ronda, Spain, 1974
Lives and Works in Madrid (Spain)

STUDIES

- 2004-2008 PhD in Arts. Faculty of Fine Art Alonso Cano, Granada, Spain
2004-2005 MA in Photography. The Ohio State University. Columbus, Ohio, USA
2001-2003 HISK. Hoger Institute Schone Kunsten. Antwerp, Belgium
2000-2001 De Pont Atelier. De Pont Museum. Tilburg, The Netherlands
1997-2001 Master in European Arts and Cultures. Leicester University (UK) and AVB, Tilburg, The Netherlands
1992-1997 Bachelor in Fine Arts. Faculty of Fine Art Alonso Cano. Granada, Spain

SOLO EXHIBITIONS

- 2022 I will die ... as will you, Zilberman, Istanbul, Turkey (cat.)
Cry me a river, Ani Molnar Gallery, Budapest, Hungary
2020 Nothing new, ADN Gallery, Barcelona, Spain
2019 Centre d'Art et de Photographie /Maison de Saint-Louis, Lectoure, France
2018 Summertime, and the livin' is easy, SPECTA Gallery, Copenhagen, Denmark
Sweet dreams are made of this, Aeroplastics Contemporary-The Chapel, Brussels, Belgium
2017 Mar Negro, CDAN, Huesca, Spain
2015 Sweet dreams are made of this, Mauroner Gallery, Vienna, Austria
2014 This is not just fucking business, AND gallery, Barcelona, Spain
2013 Luto. Centro de Arte Alcobendas, Madrid, Spain (cat.)
Bilis Negra, MAS, Museo de Bellas Artes de Santander, Santander, Spain (cat.)
2012 Es Pain. Casal Sorrellic, Palma de Mallorca, Spain (cat.)
Love is in the air (remix), CDA Projects, Istanbul, Turkey (cat.)
Opening Night, CAC, Contemporary Art Museum, Malaga, Spain (cat.)
2011 Let's get Physical. Galería ADN. Barcelona, Spain
I've got you under my skin, Aeroplastics Contemporary. Brussels, Belgium
2010 Pena, Penita, Pena, Alvaro Alcazar Gallery, Madrid, Spain
Golden Tears, Mario Mauroner Gallery, Vienna, Austria
2009 Danzad, danzad, malditos, They shoot horses, don't they? ADN Gallery, Barcelona, Spain
Non si uccidono così anche i cavalli?, Allegra Ravizza Gallery, Milan, Italy
2007 A night without sunshine is like night, Aeroplastics Contemporary. Brussels, Belgium

SELECTED GROUP SHOWS

- 2022 Un point rouge dans la nuit, Le Bel ordinaire, Billere, France
I only have eyes for you, Specta Gallery, Copenhagen, Denmark
Parade, Radicale 1924, village of Saint-Cirq Lapopie, France
My One and Only, Galerie Mam - Mario Mauroner Salzburg, Austria
What's in an artwork?, Gosset Site, Brussels, Belgium
(Un)common values. Banco de España y Banque Nacional de Bélgica,
Two Corporate collections of Contemporary Art, Brussels, Belgium
The Circus We Are, Musée Félicien Rops y Museo Le Delta, Namur, Belgium
Overdose, Desing Museum Holon, Holon, Israel
- 2021 Dialecto CA2M, CA2M, Móstoles, Madrid, Spain
Résistances. Ateliers Les Arques, Les Arques, France
Come what may. Aeroplastics Contemporary New Space, Brussels (Belgium)
The Eyes Have it. Lehman College Art Gallery/The City University of New York.
New York, USA. (cat.)
Rivum Pro Me Plora (performance in collaboration with La Rioja's Vocal Ensemble), Sala
Amós Salvador, Logroño, Spain
Estado de sitio. Sala Amós Salvador. Logroño. Spain. (cat.)
Bajo la Superficie (miedos, monstruos, sombras). Conde Duque, Madrid, Spain
- 2020 El sueño de la razón, Goya's influence in Contemporary Art, Kubo-kutxa,
San Sebastian, Spain
Vu(e)s de dos, Le Delta. Namur, France
Passion Obsession collection, POC, Brussels, Belgium
- 2019 5994 is just a number, ADN Gallery, Barcelona, Spain
Antwerp Queer Arts Festival, Antwerp, Belgium
Picasso and the Exodus, Sweet dreams! Les Abattoirs museum. Toulouse, France (cat.)
Bailar de arquitectura, Fernán Gómez Center. Madrid, Spain (cat.)
Hisk @ Tick Tack, Antwerp, Belgium
- 2018 A short century: MACBA Collection, MACBA, Barcelona, Spain (cat.)
Proyector, Different locations, Madrid, Spain
Rencontres Internationales Paris/Berlin, Cité Internationale des Arts, Paris; Haus der
Kulturen der Welt, Berlin, Germany
Rencontres Internationales Paris/Berlin, Forum des images, Centre Pompidou, Le
Carreau du Temple, Luminor Hôtel de Ville, Cité internationale des arts. Paris, France
Cartografías Líquidas, Instituto de México en España. Madrid, Spain
Black Disguises, MMSU, Museum of Modern and Contemporary Art, Rijeka, Croatia
- 2017 EDGY, International video exhibition, Galerija Umjetnina. Museum of Fine Arts, Split, Croatia
Private Choice, Centrale for Contemporary Art, Brussels, Belgium
Cartografías Líquidas, Artium, Vitoria Spain
B3. On Desire, Biennial of Moving Image, Frankfurt Main. Germany
COMM / ALT / SHIFT, Aljira, A Center for Contemporary Art, New Jersey, USA
Nuestro deseo es una revolución, Centro Centro, Madrid, Spain
Cartografías Líquidas, Museo de Arte Carrillo Gil, Mexico DF, Mexico
- 2016 WePorn, Galerie Levy-Deval, Brussels, Belgium (cat.)
The Act of Seditio, WhiteBox, NY, New York, USA
El impacto de lo viejo, Fundación Cajasol. Seville, Spain
PUNK, MACBA, Barcelona, Spain (cat.)
- 2015 From Madonna to Madonna, M100, Centro Cultural Matucana, Santiago de Chile, Chile
El llano en llamas, Festival de Arte Contemporáneo de Saltillo, Mexico

5th Thessaloniki Biennale of Contemporary Art, State Museum of Contemporary Art, Greece (cat.)

Les Mondes Inverses, B.P.S. 22, Charleroi, Belgium (cat.)

Nel Mezzo del Mezzo, Palazzo Riso, Contemporary Art Museum of Sicily, Italy

Imago Mundi, Luciano Benetton Collection, Fondazione Giorgio Cini, Venice, Italy

PUNK. CA2M, curated by David G. Torres, Centro de Arte Dos de Mayo,

Mostoles, Madrid (cat.)

GRANTS & AWARDS (selection)

2016 Fellowship for Artistic Excellence, OMI residency, NY, USA

2015 Spain Public Agency for Cultura Action (AC/E), 5th Thessaloniki Biennale of Contemporary Art, Greece

1st Award Generación, Caja Madrid, Spain

2010 De Pont Prize. De Pont Museum, Tilburg, The Netherlands 2000

2008 1st Award Young Andalusian Artists Awards. Instituto Andaluz de la Juventud, Spain

2° Price Young Belgian Artist Awards (Prix de la Jeune Peinture Belge) Palais des Beaux-Arts Brussels, Belgium

2004 Fulbright Fellowship, Master in photography, The Ohio State University, Ohio, USA

Walter Debrock Price, AZ-VUB. Brussels. Belgium

2001 1st Award. Arts (1998) and Photography (2001) Muestra de Jóvenes Creadores

Malagueños, Área de Cultura. Ayuntamiento de Málaga. Málaga, Spain

WORKS IN PUBLIC COLLECTIONS

21c Museum, USA

ARTIUM. Museo Vasco de Arte Contemporáneo. Álava, Spain

BPS22, Charleroi, Belgium

CA2M, Centro de Arte Dos de Mayo, Mostoles, Spain

CAAC, Centro Andaluz de Arte Contemporáneo. Sevilla, Spain

CA, Centro de Arte Contemporáneo. Malaga, Spain

Caja Madrid Collection, Spain

Caja Sol, Sevilla, Spain

Colección de fotografía de Alcobendas, Spain

Cultural Narratives Foundation, Libano

DKV Collection, Spain

Fondazione Benetton, Italy

Foundation Francès. Senlis, France

Frans Masereel Centrum Belgium

Fundación Hortensia Herrero, Spain

IAJ, Instituto Andaluz de la Juventud, Spain

Iniciarte, Junta de Andalucía, Spain

Les Abattoirs, Museum- FRAC Occitanie, Toulouse, France

MACBA, Barcelona, Spain

Maison Particuliere Art Center, Brussels, Belgium

MAK, Vienna, Austria

MAS, Santander, Spain

Ministerio de Cultura de España, Spain

Museum Art, Plus. Donaueschingen, Germany

National Belgium Bank, Belgium

Progress Art, Saudi Arabia

Spanish National Bank

Unicaja Bank Collection, Spain

Ulya Soley

Ulya Soley works at Pera Museum. She completed her MA in Culture, Criticism and Curation at Central Saint Martins, and her BA in Art History and Psychology at McGill University. Her recent curatorial projects include A Question of Taste at Pera Museum, Hosting Bodies at Sanatorium, and How shall we dress for the occasion? at 601 Artspace in New York. She's mainly interested in exploring cyberculture through a queer feminist lens using speculative thinking as a methodology. She's done editorial work for various artist books and magazines and her writing appeared in publications such as Art agenda, Texte zur Kunst, Sanat Dünyamız, Argonotlar, Art unlimited, Manifold, callingmag, The Believer Logger, K24 and borderless. <https://ulyasoley.com>

Ulya Soley Pera Müzesi'nde çalışıyor. Central Saint Martins'in Kültür, Eleştiri ve Küratörlük yüksek lisans programını tamamladı. Lisans eğitimini McGill Üniversitesi'nde Sanat Tarihi ve Psikoloji dallarında gerçekleştirdi. Son dönemde Pera Müzesi'nde Zevk Meselesi, Sanatorium'da Konak Bedenler ve 601 Artspace New York'ta Bu durumda nasıl giyinmeli? sergilerinin küratörlüğünü üstlendi. Çalışmalarında kuir-feminist bir perspektiften internet kültürü ve gelecek anlatılarına odaklanıyor. Çeşitli sanatçı yayınlarının editörlüğünü üstlenen Soley'in yazıları Art agenda, Texte zur Kunst, Sanat Dünyamız, Argonotlar, Art unlimited, Manifold, callingmag, The Believer Logger, K24 ve borderless gibi mecralarda yayımlandı.

T. Melis Golar

T. Melis Golar (1988, Ankara), after graduating from the Department of Business Administration in 2009, completed her master's degree in Art and Cultural Heritage Management, Education and Policy at Maastricht University in the Netherlands in 2013, where she wrote her thesis on the architectural, social and political planes of site-specific artworks. She took part in the founding period of the Erimtan Archeology and Art Museum, and was their exhibition coordinator. She actively contributed as an exhibition coordinator to Torun, an independent art space. She worked in galleries in Ankara and Istanbul, and curated numerous exhibitions both independently and institutionally. Published in 2019 by sculptor Ali Şentürk; she was the editor of the book Operasyon Kamusal Alan (Operation Public Space), which documents controversial or demolished statues in Turkey in the last decade since 2010. Golar, who conducts research on the cultural institutions and museology of the future, is working on her curatorial projects along with her position as Program Manager at Zilberman. <https://www.melisgolar.com/>

T. Melis Golar (1988, Ankara), 2009'da İşletme öğrenimini bitirdikten sonra, 2013'de Hollanda'da Maastricht Üniversitesi'nde Sanat ve Kültür Mirası Yönetimi, Eğitimi ve Politikaları yüksek lisansını mekana özgü sanat eserlerinin mimari, sosyal ve politik katmanlarını incelediği bir tez yazarak tamamladı. Erimtan Arkeoloji ve Sanat Müzesi'nin kuruluş sürecinde görev aldı ve sergi koordinatörlüğünü yürüttü. Bağımsız sanat alanı Torun bünyesinde sergi koordinatörlüğü göreviyle aktif rol aldı. Ankara ve İstanbul'da galerilerde çalıştı ve bağımsız veya kurum bazlı farklı sergilerin küratörlüğünü yaptı. Heykeltıraş Ali Şentürk'ün 2019 yılında yayınlanmış; Türkiye'de son 10 yılda tartışmaya açılmış veya yıkılmış heykellerini belgeleyen

Operasyon Kamusal Alan kitabının editörlüğünü yaptı. Geleceğin kültürel kurumları ve müzeciliği üzerine araştırmalar yapan Golar, Zilberman Program Yöneticiliği görevinin yanı sıra küratöryel projeleri üzerine çalışmaktadır.

Pía Ogea

Pía Ogea is an art historian, curator, Cultural Manager and Associate Professor at University Complutense Fine Arts School. Her most recent curatorial projects are: Guillermo Mora, A bridge to stay on, Sala Alcalá, 2022, Social Portrait Women Only by Katriina Haikala at Museo Nacional Thyssen-Bornemisza, 2021; Barbara Morgan Dance, gesture and expressionism PhotoEspaña Museo del Romanticismo, 2021 and Pilar Albarracín: Que me quiten lo bailao, Tabacalera, Ministry of Culture, 2019. She has also designed and managed prominent contemporary art projects in public spaces as Urban Memories by Spanish artist Juan Garaizabal, a permanent installation in Berlin and Los Caminos de Santiago en el Camino de Santiago (The Way of St James) by Spanish artist Gabriel Díaz on show in European cities in 2011 including Paris, Cologne, Prague and in Spain in 2010 at the Pamplona Cathedral, the Royal Monastery of Las Huelgas in Burgos, the Domus Artium in Salamanca, the Oviedo Cathedral, the Royal Collegiate of San Isidoro in León, and at the Museum of Pilgrimages in Santiago de Compostela. She has worked with several institutions developing cultural programs such as Tabacalera / Estancias, Latin American Curators Residencies for the Ministry of Culture 2016-2015 and OPEN STUDIO 2015. From 2007 to 2009 she worked as Curator at the Centro Atlántico de Arte Moderno (CAAM) Las Palmas de Gran Canaria and previously was director at Elba Benítez Gallery for four years. Her career started with the publishing group Allemandi where she worked at El Periódico del Arte (Madrid) and Le journal des arts (Paris).

Pía Ogea sanat tarihçisi, küratör, kültür yöneticisi ve Complutense Üniversitesi Güzel Sanatlar Bölümü'nde öğretim üyesidir. En son küratöryel projeleri: Guillermo Mora A bridge to stay on, Sala Alcalá, 2022; Katriina Haikala'nın Social Portrait Women Only, Thyssen-Bornemisza Ulusal Müzesi, 2021; Barbara Morgan Dans, gesture and expressionism, Ulusal Romantisizm Müzesi-PhotoEspaña, 2021 ve Pilar Albarracín: Que me feel lo bailao, Tabacalera, Kültür Bakanlığı 2019. Ayrıca kamusal alanlarda İspanyol sanatçı Juan Garaizabal'ın Urban Memories, İspanyol sanatçı Gabriel Díaz'ın Berlin'de kalıcı bir yerleştirmesi olan Los Caminos de Santiago en el Camino de Santiago (The Way of St James) 2011, Paris, Köln, Prag gibi Avrupa şehirlerinde, İspanya'da ise 2010'da Pamplona Katedrali, Las Huelgas, Kraliyet Manastırı, Burgos, Domus Artium, Salamanca, Oviedo Katedrali, San Isidoro Kraliyet Kolej Üniversitesi, León ve Pilgrimages Müzesi, Santiago de Compostela olmak üzere önemli çağdaş sanat projeleri tasarlamış ve yönetmiştir. 2015-2016 yılları arasında Tabacalera/Estancias, Kültür Bakanlığı Latin Amerika Küratörleri Konuk Programı ve 2015'de OPEN STUDIO gibi kültürel programlar geliştiren çeşitli kurumlarla çalıştı. 2007'den 2009'a kadar Centro Atlántico de Arte Moderno'da (CAAM), Las Palmas de Gran Canaria'da küratör olarak görev aldı ve daha öncesinde ise Elba Benítez Galerisi'nde dört yıl yöneticilik yaptı. Kariyerine, El Periódico del Arte (Madrid) ve Le journal des arts'ta (Paris) çalıştığı yayın grubu Allemandi'de başladı.

Imprint

Carlos Aires: I WILL DIE... AS WILL YOU
BEN ÖLECEĞİM... SEN DE
Zilberman | İstanbul
17.12.2022–11.02.2023

Text | Metin: Pierre-Yves Desaiwe, T. Melis Golar, Pía Ogea, Ulya Soley
Translation | Çeviri;

Spanish to English | İspanyolcadan İngilizceye: Deirdre B. Jerry (p./syf. 71-73)

English to Turkish | İngilizceden Türkçeye: Gizem Bengisu Erenler (p./syf. 75-77)

Turkish to English | Türkçeden İngilizceye: Nükhet Tuncay (p./syf. 36, 39, 42, 48-49, 60, 64)

Proofreading | Düzelti: T. Melis Golar, İlayda Abdik

Photos | Fotoğraflar: Carlos Aires, Rafael Díaz, Kayhan Kaygusuz, Marwin Sánchez,
Oak Taylor

Lyrics of After I'm gone | After I'm gone şarkı sözleri: Little Jimmy Scott

Design | Tasarım: Gürem Özcan & Carlos Aires Studio

Prepress | La Troupe

Printing House | Baskı Evi: A4 Ofset

Printing Coordination | Baskı Koordinasyonu: Gürem Özcan

Production and installation | Prodüksiyon ve sergi kurulumu: Fatih Aydın, Gizem Demirçelik,
Eren Kondul

Carlos Aires Studio Team | Carlos Aires Stüdyo Ekibi: Luis Sicre, Manuel Calderón, Marwin
Sánchez, Suwon Lee

Bu katalog 17 Aralık 2022–11 Şubat 2023 tarihleri arasında Zilberman tarafından düzenlenen, Carlos Aires'in BEN ÖLECEĞİM... SEN DE adlı sergisi için 500 adet basılmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. İzin almadan çoğaltılamaz, yayınlanamaz, dağıtılamaz.

This catalogue is printed 500 copies for Carlos Aires' exhibition titled I WILL DIE.. AS WILL YOU organized by Zilberman December 17, 2022–February 11, 2023. All rights reserved. This catalogue cannot be copied, re-printed or distributed without the permission.

© 2023, Zilberman, Carlos Aires